

Adventes Vēstis

2011. gada maijs, #5 (183)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
RADĪŠANA -
CIK ZEMEI
IR GADU?

DAUGAVPILS
DRAUDZEI
90 GADU
JUBILEJA

VĀRDS
MĀCĪTĀJAM:
PRAVIEŠI UN
PRIESTERI

JAUNIEŠU
KONFERENCE
JŪRMALĀ

INTERVIJA AR
MĀCĪTĀJU AN-
DRI PEŠELI

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Intervija	14
Bērniem	16
Jauniešiem	18
Pieminot	22
Citu konfesiju ziņas	23

Lūgšana Tēvam

Mūsu TĒVS, kas mīti debesu augstumos un pazemīgās cilvēku sirdīs! Šo kārtējo Adventes Vēstu numuru, tāpat kā visus iepriekšējos, mēs veltām Tava svētā vārda godam, un, kad Tavi zemes bērni to lasa, lūdzu, dari viņu acīs redzīgas rakstos, liecībās, vēstulēs, ziņās un intervijās ieraudzīt Tavas mīlestības un taisnības lielos darbus un viņu sirdis jūtīgas ilgoties pēc Tavas valstības, kas nāk.

Lai arī tas ir mazliet neērti un mulsinoši, tomēr līdz ar Tavu kalpu Pāvilu mēs atzīstam, ka nepilnīga ir mūsu izpratne (un viss pārējais), tāpēc lūdzam – piedod mums mūsu kļūmes un vērs par

labu mūsu misēkļus.

Domājot par šī numura centrālo tēmu, lūdzam, Kungs, vairo mums ticību; bet ne tik ļoti, ka mēs būtu spējīgi noticēt pasakām, kam vēlas ticēt tie, kuri labāk sevi uzskata par dabas kļūdu jeb mutāciju produktu, nekā atzīt Tevi, Radītāju. Mūsu ticības pamats lai ir Tava atklāsmes Rakstos, un mūsu uzticēšanās lai aug un nobriest, mums ik dienas piedzīvojot Tavu reālo un dzīvo tuvumu.

Mēs pateicamies Tev par skaisto ziedoni (kas diemžēl tuvojas beigām) un lūdzam, lai tas mums atgādina mūsu šīs zemes dienu nīcību un stiprina mūsu cerību uz Mūžīgā Ziedoņa Pasauli, kurā nebūs sāpju un tumsas, un maldu, un nāves, un kurā Tavi bērni beidzot skatīs Tavu vaigu!

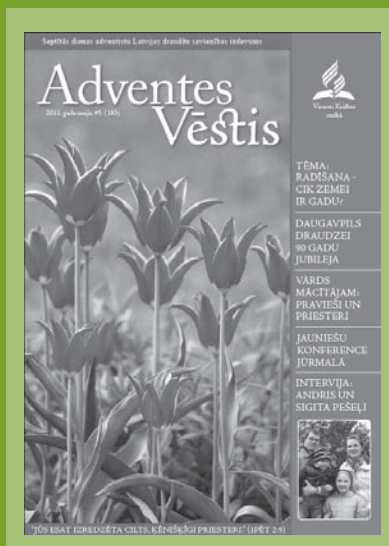
Līdz ar pārējiem Adventes Vēstu veidotājiem,

*Māris Debners,
atvēruma „Vārds mācītājam”
atbildīgais redaktors*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Ģirts Rozners

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

55 gadi kopā ar Kristu

2011. gada 9. aprīlī mūsu draudzē tika sveikta Lija Bogartičuka, kas atzīmēja 55 gadus no-
staigātus kopā ar Kristu. Es, saprotot, ka tas
nav mazs laiks, vēlējos uzzināt, kādi ir bijuši
šie gadi, kas piedzīvots, vai ir bijis kāds īpašs
notikums viņas dzīvē, un, lūk, ko viņa pastā-
stīja:

Esmu dzimusi un augusi ģimenē kur tika pago-
dināts Dievs un Viņa desmit baušļi. 18 gadu
vecumā es sapratu, ka savu dzīvi varēšu iekār-
tot, paliekot pie tiem principiem, kurus man
bija ielikuši mani vecāki, kuri godināja Dievu
un mīlēja cilvēkus.

1956. gadā pirmo reizi patstāvīgi gāju meklēt
draudzi, kura dzīvo pēc Dieva likumiem. Daž-
reiz tēvs mūs veda uz Septītās dienas adventistu draudzi Vīlandes ielā 9. Pirmo
reizi tur atnākot, sajutu īpašu Svētā Gara un Dieva tuvumu. Es sapratu, ka cilvēki,
kas te nāk, ir Dieva tauta. Tas bija laiks, kad draudzes mācītāji un citi adventisti
atgriezās no Sibīrijas izsūtījuma.

Pēc vairākām Dmitrija Platonova apmeklējuma reizēm mūsu mājās, es 6. aprīlī
1956. gadā tiku kristīta. Pakāpeniski mūsu māju sāka saukt par viesnīcu atbrauku-
šajiem adventistiem. Tajā laikā notika liela tautas un adventistu pārceļošana no
citām republikām: citi ieradās darba meklējumos Latvijas mežos un cukurbiešu
laukā, bet citi saistībā ar Adventistu draudzi un literatūras izplatīšanu.

1962. gadā es satiku Nikolaju Bogartičuku – vienkāršu, sirsnīgu, mīlošu Dievu
un cilvēkus. Mūsu iepazīšanās beidzās ar laulību 1965. gadā ar sludinātāja Pāvila
Pokuļa svētību.

Es biju un vēl joprojām esmu MEITA, MĀSA, SIEVA, MĀTE, VECMĀMIŅA,
SAIMNIECE. Slava Dievam par 55 kopā ar Viņu pavadītiem gadiem!

Pierakstīja Valdis Dahs

Zelta kāzas Bauskā

Bauskas draudze 23. aprīlī prie-
cājās kopā ar saviem zelta gaviļ-
niekiem Eduardu un Vītu Lef-
leriem, kuri atskatījās uz saviem
laulības bagātajiem gadiem.

Saviļņojoša ir viņu pateicības
lūgšana, kas raksturo abu laulāto
uzticību Dievam visa mūža
garumā:

„Mēs pateicamies Dievam par
visu aizvadīto dzīvi. Esam ba-
gātīgi baudījuši Viņa žēlastību.
Pateicamies, ka šo dienu varam

atcerēties arī kopā, ne visiem lemts to piedzīvot. Mūsu acis vēl redz, ausis dzird,
rokas, kājas klausas. Lai slavēts Dievs! Esam saņēmuši brīnīšķīgas debesu dāvanas
– savus mīļus bērnus. Nu jau varam redzēt uzaugam arī mazbērnus. Mums ir
iespēja katru sabatu būt dievkalpojumā, baudīt debesu svētības un draudzes brāļu
un māsu mīlestību. Dievs ir bijis ar mums kopā bēdās, dāvājis spēkus pārvarēt
grūtības, uzklaušījis lūgšanas. Šodien vēlamies vienīgi slavēt Dievu un viņam no
sirds pateikties par piešķirtajām dzīves dienām un gadiem.”

Saulainas un svētībām bagātas dienas Eduardam un Vitai draudze novēl arī turp-
māk.

Ināra Dimante

Gaidāmie pasākumi

11. jūnijs pl. 16:00 seminārs
sabatskolas skolotājiem Dobelē.

19. jūnijs pl. 10:00 Talsu
adventistu dievnamā notiks Bērnu
kalpošanas nodaļas organizēts
seminārs Kurzemes reģiona bērnu
skolotājiem un vecākiem.

Sludinājumi

- No sirds pateicamies par šī gada
pāru nomettes 1 dienu – sabatu, kurā
mums bija iespēja piedalīties! Skaista
apkārtnē, vērtīgas atziņas, līdzīgi do-
mājošie un arī jautrība dienas izska-
ņā padarīja šo dienu īpašu un neaiz-
mirstamu. Abi ar mīļoto vīriņu jutā-
mies atkal kā tikko apprecējušies, jo
arī šī gada tēma bija ar to saistīta. Lai
šādas pāru nomettes arī uz priekšu ir
liela svētība visiem klātesošajiem!
Viņa un Arnis Mežīši

- Vienkāršs adventistu brālis, 47 gadi,
vēlas iepazīties ar adventistu māsu
līdz 42 gadiem. Tālr. 29269889.

Samariete un Lieldienas

23. aprīlī Daugavpils draudzē tika
rīkota labdarības akcija. Draudzes lo-
cekļi savāca ziedojumus, lai iegādātos
pārtikas pakas uzaicinātajām mazturīgo
ģimenēm ar bērniem. Draudze arī
saņēma palīdzības sūtījumu no ADRA
Latvijā.

Draudze sagatavoja kristīgu uzvedumu
„Samariete”, pēc kura draudzes mācītā-
js Mikus Kaimiņš līdzdalīja svētrunu
par to, kas ir īstās Lieldienas.
Cilvēki devās prom priecīgi un apmie-
rināti ar redzēto un dzirdēto, un ar dāva-
nām. Pie mums šajā reizē ciemojās 22
ģimenes.

Olga Sokolovskaja

Stāsts par ticību, cerību un mīlestību

23. aprīļa sestdienas rītā Aiz-
kraukles draudze pulcējās, lai svi-
nētu Kristus augšāmcēlšanās no-
tikumu. Šī bija brīnišķīgi skaista,
gaiša un saulaina Dieva žēlastības
diena.

Šajā dienā mēs pārdomājam Kris-
tus dzīves notikumus – Viņa cie-
šanas, nāvi un augšāmcēlšanos.
Savā uzrunā mācītājs Ainars
Gailis uzsvēra, ka Lieldienu no-
tikumu centrā ir Kristus, kurš
mira pie krusta, tika guldīts kapā
un trešā dienā augšāmcēlās. „Šis
notikums, gribam vai negribam,
ietekmē ikvienu uz šīs planētas,
jo tas ir stāsts par ticību, stāsts
par cerību un stāsts par mīlestību.
Šodien Dievs mums saka, ejiet un
stāstiet šo priecīgo vēsti – Jēzus
Kristus ir augšāmcēlies,” teica
draudzes mācītājs. Svētrunas noslēgumā viņš novēlēja būt kopā diendienā ar to,
kam ir mūžīgā dzīvība, kas ir mūsu Radītājs un dzīvības devējs.

Muzikālajos priekšnesumos pārdomāt Kristus dzīves notikumus mūs rosināja Elī-
na un Ulanta Gailēs, Jānis Brumaks, kā arī mācītājs Ainars Gailis ar savu dzīves-
draugu Aivu. Arī mēs kā klausītāji tikām aicināti dziedāt līdzī divas ļoti brīniš-
ķīgas garīgas dziesmas – „Kungs, Tava mīlestība” un „Aleluja”. Dievkalpojumā
dzirdējām arī Bībeles lasījumu.

*Sarmīte Iveta Lauberte,
Aizkraukles draudze*

Koncerts Maltā

25. aprīlī, kad kristīgā pa-
saule atceras Kristus nā-
ves un augšāmcēlšanās
notikumu, Adventistu Rē-
zeknes draudze devās uz
rajona ciemu Maltu, kur
kultūras namā pulcēja cie-
ma iedzīvotājus uz kristīgo
dziesmu koncertu.

Atnākušie ciema iedzīvo-
tāji varēja dzirdēt Dieva
Vārdu, bērnu un pieaugušo
dziesmas, dzejoļus un sa-
ņemt misijas grāmatas.

Krievu valodā “Putj k lucšej žizni” (Ceļš uz labāku dzīvi) (E. G. Vaita) un latviešu
valodā “Pārsteidzošā mīlestība” (E. Viera Talbota). Bērni saņēma krāsojamās
grāmatas “Pritči Iisusa” (Jēzus līdzības). Kopumā tika uzdāvinātas apmēram 50
grāmatas.

Draudzes bērni bija sagatavojuši arī lugu par ziediem, kurā piedalījās pat paši
mazākie draudzes dalībnieki, kas vēl nav sasnieguši 3 gadu vecumu! Viņi bija
iejutušies bitīšu lomā.

Paldies draudzes entuziastiem Littai Andrejevai ar bērniem, Vitālijam un Irīnai
Mačņeviem par nenogurstošu piedalīšanos draudzes svētku pasākumos, Aivaram
Verčinskim, kurš piedalījās un ir misijas nodaļas vadītājs draudzē, kā arī Valentīnai
Žižijai! Un arī visiem pārējiem palīgiem!

Elīna Ģipsle Rēzeknē

Sarmīte Iveta Lauberte,
Aizkraukles draudze

Kopīgs prieks SKRĪVEROS

Pārstāvji no Aizkraukles draudzes un mūsu ciemiņi no Līvānu un Imantas draudzes 30. aprīļa pēcpusdienā devās uz Skrīveru novada pašvaldības aģentūras „Sociālās aprūpes centru „Ziedugravas””.

Ar šo apciemojumu centāties iepriecināt sirmgalvjus un padarīt viņiem šo dienu īpašāku par citām – gaišāku un jaukiem pārsteigumiem bagātāku. Bijām sagatavojuši īpašu evaņģelizācijas svētku programmu un muzikālo daļu. Programmas pirmā daļa norisinājās pansionāta jaunajā korpusā. Pansionāta iemītnieki tika iepriecināti ar Dieva Vārdu un muzikāliem priekšnesumiem. Svētrunu teica mācītājs Laimonis Tomsons. Viņš iesāka ar radīšanas stāstu un to, kā cilvēks nepaklausības dēļ zaudēja skaisto Ēdeni jeb Paradīzi. Viņš aicināja arī paskatīties uz

liktenīgo Kristus notikumu Golgātā, kas izmainīja visas cilvēces nākotni. Tā ir brīnīšķīgā vēsts – Kristus ir augšāmcelies, lai mums būtu mūžīgā dzīvība. Mums tikai vajag Viņam uzticēties un paļauties uz Viņu.

Laimonis Tomsons mūs aicināja kopīgi ar skrīveriešiem nodziedāt trīs dziesmas – „Dievs ļoti mīlē”, „Tuvāk pie Dieva kļūt” un „Priecīgi lai dziesmas dziedam”. Bija prieks vērot, kā sirmgalvjiem atplaukst smaids, sāk starot acis.

Mūsu draudzes vecākā Līga pansionāta bibliotēkai uzdāvināja divas grāmatas – „Pārsteidzošā mīlestība” un „Ceļš pie Kristus”. Mūsu mīlestības sveicieni bija „ietērti” arī citās dāvaniņās. Tie bija apsveikumi no pašgatavotiem ziediem, uz kuriem bija citāti no Bībeles. Nenovērtējams bija prieks, ko izdzīvoja pansionāta iemītnieki, saņemot mūsu koši noformētās dāvaniņas un noskatoties sirsnīgos svētku priekšnesumus. Viņiem tas bija kā Dieva mīlestības tiešs apliecinājums.

Pasākuma pirmo daļu mācītājs Laimonis Tomsons nobeidza ar lūgšanu un kvēlu rokasspiedienu katram iemītniekam. Emocionālais koncerts izskanēja un klausītājos viesā sirsnību un labestību, kā arī gaišas pārdomas par savu dzīvi. Tikšanās ar pansionāta iemītniekiem bija jauka, jo mūs ļoti aizkustināja viņu nedalītā uzmanība pasākuma laikā un sirsnīgais „pal-

dies” pēc tā, un aicinājums atbraukt vēl. Pansionāta sociālā darbiniece Rasma Celmiņa mums pastāstīja, ka kāds vīrietis ratiņkrēslā, kurš parasti ilgi nevarējis nosēdēt, brīnumaini kārtā esot noturējies visu programmas laiku.

Ar to mūsu evaņģelizācijas pasākums nebeidzās. Tālāk apmeklējām pansionāta trešo korpusu, kurā uzturas guļošie pansionāri, cilvēki ar kustību traucējumiem, kuri nevar iziet pagalmā pastaigāties. Tur, kur pagalma vidū ir pavisam cita dzīve, citas sajūtas. Diemžēl viņi nevar priecāties ne par vizbulītēm, kuras izspraukušās cauri pērnajām lapām, ne putniem, kas atgriezušies mājās. Viņi nespēj arī apmeklēt kultūras pasākumus... Tieši tādēļ korpusa otrajā stāvā, koridorā pie viņu atvērtajām istabiņu durvīm izskanēja vairāki muzikāli priekšnesumi. Pēc īsa koncerta mazu mirklīti vēl pakavējāmies, lai paciemotos veco ļaužu istabiņās.

Viņu prieks bija arī mūsu prieks. Ir vērts to izbaudīt ikvienam, jo tas ir pilnīgs! Šajā priekā varēja sajust paša Kristus liego smaidu – gan ciešanu izmocītajās slimnieku lūpās, gan viņu atvērtajās sirdīs. Rasma mums arī pastāstīja, ka kāda sieviete no šī korpusa, kas bija guļoša uz gultas, sadzirdot pirmās mūzikas skaņas, spējusi pēkšņi gultā piecelties, lai tajās ieklausītos.

Ar muzikālajiem priekšnesumiem pansionātā kalpoja Laimonis un Hilda Tomsoni, Mārīte Kovaļenkova, Vilnis un Baiba Tomsoni un Skaidrīte Āriņa.

Šķiroties kāds pansionāta iemītnieks ratiņkrēslā man lūdza, lai es aizlūdzu par viņu Dievu. Tas man atgādina un nekad neļauj aizmirst pieminēt lūgšanās visus slimniekus, vecos, vientuļos, bāreņus... Arī pati savā laikā biju smagi slima. Esmu pārliecinājusies, ka mēs katrs varam atvieglināt daudzu slimnieku un cietēju dzīvi, ja lūgsim par viņiem Dieva žēlastību un arī praktiski palīdzēsim cietējiem nest smago sāpju krustu.

Adventisti DAUGAVPILĪ

18. septembrī Septītās dienas adventistu draudze Daugavpilī svinēs savu 90 gadu jubileju.

1920. gadā evaņģēlija vēsts aizsniedza Daugavpils robežas. Pirmais adventistu sludinātājs bija Jānis Birziņš, kurš karsti vēlējās, lai Daugavpilī tiktu izveidota adventistu draudze. Pārceļoties uz dzīvi Daugavpilī, viņš sāka sludināt patiesību, īrējot telpas un uzticot šo darbu Dieva rokās. Viņu atbalstīja citi draudzes locekļi Latvijā, kuri pārbrauca uz dzīvi Daugavpilī un sāka darboties misijas darbā, aicinot cilvēkus pie Dieva patiesības, izplatot adventistu literatūru. Tuvojoties Ziemassvētku laikam, viņi organizēja vairākus nelielus evaņģelizācijas pasākumus, uz kuriem atnāca daži jauni cilvēki. Un jau 1921. gada aprīlī tika kristīti pirmie pieci cilvēki.

Daugavpils draudze 1923. gadā

Radās iespēja (saskaņā ar likumu) reģistrēt adventistu grupu. Taču sākumā Daugavpils prefektūra atteicās reģistrēt jauno draudzi, jo bija noskaņoti pret „sektu”. Un tikai pateicoties brāļa Birziņa neatlaidībai, iesaistot Garīgo lietu departamentu, izdevās saņemt atļauju reģistrēt draudzi Daugavpilī, Kauņas ielā 26.

23. aprīlī draudze tika oficiāli reģistrēta

Lielākā daļa pilsētas iedzīvotāju bija krievi, bet bija arī latvieši, ebreji, poļi, vācieši, baltkrievi, kas apgrūtināja mācītāja kalpošanu. Sludināšanu nācās tulkot uz krievu valodu. Bija grūti izplatīt literatūru, jo vieni nemācēja lasīt, citi bija nabagi, bija arī pretestība no tā saucamo tradicionālo baznīcu vietējiem mācītājiem, kas bija agresīvi noskaņoti pret „sektu”. Viņi brīdināja cilvēkus nerasīt adventistu grāmatas, sakot, ka tas ir grēks. Latgalē ir ļoti daudz vecticībnieku, kas dedzīgi ievēro visus savu mācītāju norādījumus. Tajā laikā vecticībnieki ne tikai iznīcināja adventistu grāmatas, bet pat Bībeles, norādot uz savām biezajām grāmatām, kas bija tik lielas, ka bija jātur ar divām rokām. Viņi sacīja: „Lūk, kādām ir jābūt svētajām grāmatām! Tādām var ticēt, bet kā lai tic jūsu Bībelei, kuru var paņemt vienā rokā un pat ielikt kabatā?” Turklāt adventistu mācītājam nebija bārdas – nepieciešamā

atribūta, kas, pēc viņu domām, bija dievbijības rotājums, bet bez bārdas esošie tika pielīdzināti antikristam. Tomēr, lai arī kādas bija grūtības un šķēršļi, draudze turpināja augt un izplatīt evaņģēlija vēsti. Draudze arī nodarbojās ar labdarību – gatavoja pusdienas nabadzīgajiem bērniem. Ar laiku draudze iegādājās savas telpas. Savas pastāvēšanas vēsturē draudze bijuši daudz priecīgu un jauku brīžu, un arī bēdīgi – draudze pazaudēja savu ēku, bet Dievs paredzēja arī to, ka šī ēka kādreiz tiks atgūta.

Pārtraukums

Padomju valdīšanas periodā varas iestādes nolēma likvidēt „nīstamo sektu” un tikai meklēja piemērotu gadījumu, lai to izdarītu. Viņiem tas izdevās 1962. gadā. Pēc tam draudzes locekļi sāka pulcēties mājās. Lai arī kādas bija grūtības, draudze turpināja pastāvēt. Pēc tam Daugavpils draudzes locekļi pievienojās Jēkabpils draudzei, bet turpināja pulcēties mājās katru sestdienu. Un 1994. gadā draudzi atgriezās.

Draudzes 20 gadu jubileja.

Visos šajos gados draudzē ir pūlējušies daudz enerģisku un talantīgu mācītāju, tādi kā **Dmitrijs Platonovs, Kirils Ziediņš, Kārlis Sutta, Roberts Auziņš, Pāvels Macanovs un Jāzeps Siņavskis, Jānis Oltiņš, Alfrēds Dambis, Īzaks Kleimanis, Nikolajs Belēvičs, Viktors Geide, Vitālijs Kroitors**. Un tagadējais mūsu mācītājs Mikus Kaimiņš ir pārņēmis šo stafeti, lai draudze Daugavpils pilsētā būtu gaisma bojā ejošajām dvēselēm un varētu nest taisnības augļus. „Es jūs esmu izredzējis un jūs nolīcis, ka jūs ejat un nesat augļus, un jūsu augļi paliek” (Jņ. 15:16)

Lūk, tā tapa mūsu draudze. Mēs arī būsim ļoti pateicīgi par jebkādu informāciju un materiāliem, ja jums tādi ir par mūsu draudzi Daugavpilī. Zvaniet Olgai Sokolovskajai, tālr. 22329986.

Adventisti atgriežas Kotdivuārā

Pēc vairāku nedēļu nemieriem un asinsizliešanas Kotdivuārā pamazām atgriežas miers. Un arī cilvēki sāk atgriezties savās mājvietās.

Šajā Rietumāfrikas valstī karadarbība sākās pēc vēlēšanām, kurās uzvarēja pašreizējais prezidents Alasana Uatara. Īpaši saspīlēta situācija bija faktiskajā galvaspilsētā Abidžanā. Apmēram miljons cilvēku pameta pilsētu, bet pusotrs tūkstotis nemieros zaudēja dzīvību. Situācija stabilizējās, kad 11. aprīlī savās mājās tika arestēts amatu atstājušais valsts prezidents Lorāns Gbagbo. Starp citu, viņa rezidence atradās tikai dažus simtus metrus no Septītās dienas adventistu Rietum - Centrālāfrikas divīzijas administrācijas telpām. Nemieru laikā divīzijas darbinieki tika evakuēti uz kaimiņos esošo Ganu. Baznīcai piederošajās telpās palika tikai neliela grupa cilvēku, kas nepameta ēkas arī smagāko cīņu laikā. Tagad Baznīcas darbinieki, vairāk nekā 40 cilvēki, ir atgriezušies Kotdivuārā. Viņi ir priecīgi, ka administrācijas mītne gandrīz nav cietusi. Vienīgais, kas liecina par kaujām, ir ložu caururbtie ēku stikli, kuri jānomaina.

Diemžēl citviet draudzēm klāties sliktāk. Viens adventists ir nogalināts Rietumu pilsētā Dekue. Šajā pilsētā martā bojā gāja 800 iedzīvotāju. Tāpat Dekue un Abidžanas rajonā Abo-bo ir nopostīti adventistu dievnami – tā ziņo Kotdivuāras Adventistu Baznīcas vadītājs Bendžamins Gonkanu. Pavisam Kotdivuārā ir gandrīz 12 tūkstoši adventistu. Šī valsts ir arī mājvieta vienai no 13 divīzijām, kādas Adventistu Baznīcai ir visā pasaulē.

Tornado ASV

Postošie tornado, kas brāzās pāri ASV aprīļa beigās, nav saudzējuši arī adventistu dzīvības un namus. Vairākos reģionos ziņo par bojāgājušajiem un arī nopostītajiem īpašumiem.

Ir zināms, ka 2 adventisti Alabamā un viens Tenesijas štatā ir zaudējuši dzīvību. Vairāk nekā 100 tornado, kas brāzās pāri 6 ASV štatiem, kopumā bojā gājuši vismaz 349 cilvēki. 250 no tiem nogalināti tieši Alabamas štatā.

Zināms, ka daži adventisti hospitalizēti. Bet vairāki desmiti zaudējuši savas mājas. Tāpat daudzu mājas ir būtiski bojātas.

Tornado ir iznīcinājis arī vienu adventistu dievnamu Pidmontā, Alabamā. Tur gan neviens cilvēks cietis nav.

Hantsvilā Baznīcai piederošajā Okvudas Universitātē nav elektrības, tāpat kā daudzās Alabamas štata ziemeļu reģiona pilsētās. Mācības ir pārtrauktas, vasaras brīvlaiks iesācies agrāk nekā paredzēts. Beigu eksāmeni atcelti, un izlaidums nenotiks agrāk kā maija beigās. Arī Hantsvilā vairākas draudzes locekļu mājas ir nopostītas vai bojātas.

Daudzas adventistu draudzes ir mobilizējušās, lai sniegtu palīdzību katastrofā cietušajiem. Sākotnēji pirmā uzmanība tika veltīta, lai sameklētu pagaidu mājvietas tiem, kas palikuši bez pajumtes. Vispirms saviem draudzes locekļiem, tad arī citiem iedzīvotājiem. Protams, paralēli tiek domāts par gultasveļu, drēbēm, ēdamo un dzeramo. Savas telpas kā pagaidu mājvietu piedāvājušas gan adventistu mācību iestādes, gan arī vietējie draudzes locekļi, kurus viesuļvētra saudzējusi.

Pasts – sestdien vai svētdien?

80 gadus Lomalindas pilsētā Kalifornijā, ASV, pastu nepieņēma sestdienās, bet piegādāja svētdienās. Tagad pilsētas iedzīvotājiem ir jāpierod, ka pasts, tāpat kā gandrīz visur citur ASV, tiks piegādāts sestdienās.

Kopš 1930.-to gadu sākuma federālā valdība, respektējot to, ka šajā pilsētā vislielākā iedzīvotāju daļa bija adventisti, bija noteikusi, ka pasts Lomalindā tiek piegādāts svētdienās nevis sestdienās. Arī šobrīd Lomalindā apmēram 20 tūkstoši iedzīvotāju ir adventisti. Tomēr laiki mainās, un šāda īpaša pasta piegāde kļuvusi dārga. Visur citur pastnieki strādā

sestdienās, arī šķirošanas centri strādā sestdienās, līdz ar to Lomalindas iedzīvotājiem piektdien izsūtīta vēstule bieži vien tika piegādāta tikai pēc vairākām dienām. Turklāt pastniekiem par darbu svētdienā, saskaņā ar valsts likumdošanu, ir jāmaksā dubultā.

„Šo pilsētu nopirka septītās dienas adventisti. To uzturēja septītās dienas adventisti... Esmu ļoti sarūgtināta par šādām izmaiņām,” portālam Patch.com saka Lomalindas iedzīvotāja Silvija Šeparda. „Esmu gatava iet un piketēt pie pasta ēkas.”

Tikmēr pilsētas mērs Rods Rigsbijs, kurš pats ir adventists, par izmaiņām nav tik apbēdināts, un saka, ka pilsētas vadībai šajā ziņā nav teikšanas.

„Lai arī svētdienas piegādes bija jauka lieta, tomēr tas nav tik svarīgi. Visur citur pasaulē adventisti saņem savu pastu sestdienās un nejūtas ļoti apspiesti. Es saprotu, ka daudzi pie tā bija pieraduši un viņi varbūt grib protestēt... Bet pilsētas vadība ir gan katoļiem, gan budistiem, adventistiem, visiem reizē. Mums nav Septītās dienas adventistu valdība.”

Galvenās bažas, kas ir līdz ar jauno kārtību, ir par adventistu pastniekiem, kuri var zaudēt darbu. Saskaņā ar tiesas praksi, adventistu pastniekus var atlaist no darba, ja viņi atsakās pastu iznēsāt sabatā. Jāatzīst gan, ka ir vēl vismaz divas pilsētas ASV, viena Kalifornijas štatā, otra Tenesijā, kur kontrakti joprojām paredz, ka pasts netiek iznēsāts sestdienās.

No ziņu aģentūras ANN

CIK ZEMEI IR GADU?

Andris Pešelis
Rīgas 7. un Slokas
draudzes mācītājs

Reiz lasīju anekdoti: „Fiziķiem esot tradīcija reizi 15 miljards gados sapulcēties kopā un iedarbināt lielo hadrionu kolaideru.” Tas nozīmē – evolūcija noslēdzas un pēc tam atkal no jauna iesākas ar lielu blikšķi.

Atceros, kad mācījos LU Ģeogrāfijas fakultātē, studentiem bija vasaras prakse ģeoloģijā. Ap savu bāzi mēs sašķēlām visus akmeņus, kurus vien spējam sašķelt. Atradu kādu akmeni un to pārsitu pušu. No tā ārā izvēlās melna gliemežnīca. Šai fosilijai vajadzēja būt vismaz vairākus desmit miljonus gadu vecai, taču tā bija tik apbrīnojami labi saglabājusies, it kā būtu tikko izņemta no ūdens. Mani tas ļoti pārsteidza. Šo atradumu es iekļāvu savā akmeņu kolekcijā ieskaitei. Kad visi saņēma ieskaites, mēs varējām savas kolekcijas savākt. Taču savu gliemežnīcu starp akmeņiem es vairs neatradu, jo pasniedzējiem arī tā bija iepatikusies.

Cik īsti veca ir Zeme?

Zinātniekiem ir sava atbilde, kuru tie balsta uz pieņēmuma, ka visi ģeoloģiskie procesi uz Zemes norisinās tikpat lielā ātrumā kā šobrīd. Šādā skatījumā visam ir jābūt ļo-o-o-o-ti vecam. Arī aprēķinos, nosakot iežu vecumu, tiek izmantots pieņēmums, kuru var ilustrēt ar primitīvu vienādojumu:

$x + y = \text{gadi}$.

Lai zinātu, cik gadu ir Zemei, ir jāzina x un y vērtība. Taču to neviens nevar pasacīt, jo tā ir pagātne. Tādēļ zinātnieki ņem talkā fiziku, proti, izotopu (radioaktīvo elementu) sabrukšanas laiku. Piemēram, ir zināms, ka urāna izotops noteiktā laika periodā sabrūk par svina izotopu. Tam ir nepie-

ciešams daudz gadu. Matemātiski var aprēķināt, cik daudz laika ir nepieciešams, lai noteikts urāna daudzums izveidotos par attiecīgu svina daudzumu. Tādēļ, lai noteiktu akmens vecumu, notiek tā ķīmiskā satura analīze, lai noskaidrotu, cik tajā ir svins. Kad tas ir noteikts, tad matemātiski izrēķina, cik daudz gadu ir nepieciešams urāna izotopam, lai izveidotu tik lielu svina daudzumu. Te es vienkāršoti, pat primitīvi, cenšos paskaidrot lasītājam, lai kļūtu skaidrs iezu, to skaitā arī Zemes, vecuma noteikšanas princips. Zinātniekiem pat galvā neienāk doma, ka attiecīgais akmens paraugs jau iesākumā būtu varējis būt ar svina saturu. Tiek pieņemts, ka iesākumā ir bijis tikai urāns, un svins izveidojies vēlāk. Kāpēc evolūcijas „lielajā sprādzienā” ir izveidojies vienīgi urāns, bet tas nav spējis izveidot kaut niecīgu daudzumu svina? Uz šo jautājumu zinātnieki negrib atbildēt, jo tad Zeme kļūst „nepieklājīgi” jauna un evolūcijas procesiem neatliek laika. Kur tas redzēts, ka pērtiķis kļūst par cilvēku dažos tūkstošos gadu? Tik ātri tam nav laika pat no koka nokāpt! Šeit ir nepieciešamība pēc gadu miljoniem, un šāda pieeja tos sniedz.

Līdzīgi ir arī ar pārējām vecuma noteikšanas metodēm, kuras tiek izmantotas, lai pierādītu, ka Zeme ir ļoti sena. Tajās visās darbojas pieņēmums, ka iesākumā priekšmetā ir bijis tikai viena veida izotops, kas laika gaitā kļuvis par cita veida izotopu. Bet gadu skaitļa lielums tālāk ir atkarīgs vienīgi no matemātikas. Tad pie daudzo miljonu skaitļa pievienot neredzētais, un... evolūcija kļūst par vēlamu patiesību, kad vairs nav jārēķinās ar Dievu.

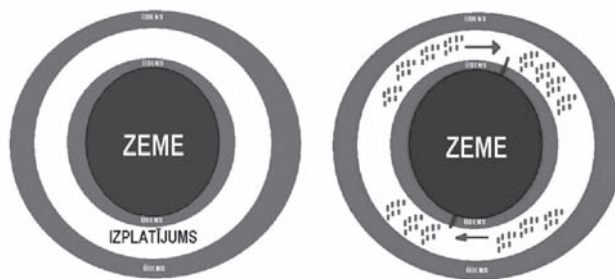
Kaut gan jāatzīst, ka Zemes vecuma noteikšanas metodes tiek pielietotas ārkārtīgi reti. Ja tas tiek darīts, tad par to raksta presē. Visbiežāk iezu un fosiliju vecums tiek noteikts nevis veicot kaut kādas analīzes, bet gan vienkārši – izmantojot ģeoloģisko skalas. Ja tu esi atradis kādu senu fosiliju, tad pēc šīs skalas tiek noteikts tās vecums. Tajā ir atzīmēts laiks gados, kad esot izcēlušās zivis, abinieki, kad dzīvojuši dinozauri un mamuti. Ģeoloģiskā skala ir padarīta par nemaldīgu ceļvedi Zemes vecuma noteikšanā, un zinātne neapgrūtinā sevi ar kaut kādām analīzēm

Ledus laikmets

Dažkārt, lai pierādītu, ka Bībeles radīšanas stāsts nav precīzs, tiek izmantots arguments par ledus laikmeta periodu. Tiešām, Latvijas reljefa lielāko daļu ir veidojis ledājs. Tam ir neskaitāmi ģeoloģiski pierādījumi. Taču, kā ledājs ir izveidojies, cik ilgi tas pastāvējis un cik ātri nokūsis, pastāv vairāki minējumi. Pārsvārā tiek minēts, ka vienkārši ir palicis aukstāks un izveidojies ledus laikmets. Tiek izteikti minējumi, ka, apstājoties Golfā straumei Atlantijas okeānā, ledus laikmets varētu atkārtoties. Taču ir novērots, ka uz mūsdienu ledājiem Grenlandē un Antarktīdā izkrīt maz nokrišņu. Okeāniem ir jābūt ļoti siltiem, lai veidotos daudz nokrišņu un izaugtu milzīgās ledāju cepures kā ledus laikmetā. Šobrīd nav iemeslu, lai tas atkārtotos.

Vienīgi Bībelē minētie vispasaules plūdi sniedz iemeslu, kā ir veidojies ledus laikmets. 1. Mozus 1:6-7 ir sacīts, ka pastāvēja ūdens tvaiku ekrāns atmosfēras augšējās slāņos. Tā kondensēšanās un nolīšana lejā ir notikusi temperatūras izmaiņas rezultātā, kad tika nobīdīts Zemes rotācijas ass leņķis. Bībelē tas gan nav rakstīts, taču tas ir vienīgais loģiskais iemesls milzīgajiem nokrišņiem Noa laikā, kas lika tvaikam kondensēties par šķidrumu. Kopš tā brīža ir sākusies arī secība gadalaikos. Ziemeļu puslodē nokrišņi mijās ar zemo

temperatūru, gāja bojā mamuti un citi pirmsplūdu dzīvnieki, veidojās ledājs. Šie procesi esot bijuši tik strauji, ka zinātnieki atrod sasalušus mamutus ar barību mutē. Siltais okeāns piegādāja ledājam nokrišņus, un tas ar katru brīdi izauga vēl lielāks. Lai ledājs nokustu, nevajag daudz gadu, taču tas ir noticis pakāpeniski. Pasaules tautas pēc Bābeles torņa celtniecības izklīda pa zemi, un nekas tām netraucēja pārcelties no viena kontinenta uz otru. Okeāna līmenis bija zemāks nekā tas ir tagad. Ledāja kušanas ūdeņi pamazām cēla okeāna līmeni un appludināja sauszemes „tiltus” starp kontinentiem. Kamēr ledājs auga, tas atgādāja Latvijā akmeņus no Skandināvijas – granītu un kvarca porfīrus –, bet kūstošais ledājs izveidoja reljefa formas.

Shēma, kur parādīti Bībelē minētie „ūdeņi virs ūdeņiem” un Zemes rotācijas ass nobīde, kas izraisa ūdens ekrāna kondensāciju un nolīšanu. Šādi iesākās pasaules plūdi un ledus laikmets polos.

Ledāja datēšanai tiek izmantots oglekļa izotops, kam, līdzīgi kā urāna-svina metodē, ir zināms sabrukšanas periods, un, vadoties no tā sabrukšanas produktu daudzuma priekšmetos, tiek noteikts vecums mamutu kauliem un visam kam citam. Taču arī šai metodei ir tieši tādas pašas problēmas kā iepriekš minētajai. Pārbaudīt šo analīžu precizitāti nav iespējams, jo vienādojumā $x+y$ nav zināmi abi mainīgie, bet ir zināmi ģeoloģiskās skalas rādītāji, kuri „precīzē” paraugu vecumu.

Kāpēc zinātnieki negrib Zemes vecuma noteikšanas principu pārskatīt vai apšaubīt?

Godīgumam ir vērtība, taču, ja ir nepieciešams pierādīt evolūcijas teoriju, tad godīgums var dārgi maksāt. Ja tu, cilvēks, vēlies, lai tavam vārdam būtu svars zinātnē, lai ar tevi un tavām publikācijām rēķinātos arī citi zinātnieki, tev ir jāievēro zināmi priekšraksti. Uzticības parādīšana Bībelei zinātnē ir tabu. Ja zinātnieks to neievēro, tad viņš var kļūt par sava veida „spītālīgo” zinātnes pasaulē, no kura visi pārējie novēršas. Zinātniekam vieglāk paust savu ticību budismam vai ezotērikai, jo tad viņam nekas nedraud, nevis atzīt Radītāju un Bībeles uzticamību, lai zaudētu sava vārda svaru zinātnē.

Saskaņā ar Bībeles liecību, Zemei ir nedaudz vairāk nekā 6000 gadu. Pēc jūdu kalendāra, pašlaik ir 5771. gads kopš radīšanas. Izmantojot Bībeles tekstā esošo hronoloģiju, ir grūti precīzi noteikt Zemes radīšanas gadu. Un vai tas vispār ir tik būtiski – cik Zemei gadu? Jautājumam drīzāk būtu jāskan citādi – vai tu uzticies Dieva Vārdam? Pat ja arī tev tajā kaut kas nav līdz galam skaidrs, vai tu turpini tam uzticēties? Vai arī sāc Bībeli apšaubīt katru reizi, kad vien sastopi pretrunīgus apgalvojumus?

Redzi: „Šīs pasaules gudrība ir Dieva priekšā ģeķība. Jo ir rakstīts: „Viņš satver gudros viņu viltībā,” un atkal: „Tas Kungs pazīst gudro domas, ka tās ir tukšas.” (1Kor. 3:19-20)

Svarīgi neapjukt, kad sastopamies ar tā sauktajiem evolūcijas „pierādījumiem”, kad zinātnes vārdā krāpšana tiek nodēvēta par neapšaubāmu patiesību. Kad zinātnes vārdā tiek manipulēts ar vārdiem un jēdzieniem, kad zinātnes vārdā tiek noliegts Dieva Vārds. Pasaulei vienmēr būs ko sacīt pret Dievu, pat ja tās priekšā tiktu nolikti visi Bībeles pierādījumi. Par to nav jābrīnās. Pārsteigt var vienīgi tā sajūsma un prieks, kāds dažos rodas, ja izdodas noraidīt Dievu un Viņa vietā pieņemt nepārspējamus maldus. Šīs pasaules zinātne maldus ir pieņēmusi par savām goda drānām, bet patiesajai atzīšanai pagriežusi muguru. Tā nu tas ir noticis.

Padomājiet, tiklīdz es radišu dzīvību mēģenē, es noraidīšu absurdo ideju, ka bija nepieciešama saprātīga būtne, lai to radītu pašā iesākumā!

E. Vaits ir rakstījis: „Neticību reti var uzvarēt ar strīdiem vai polemiku. Tādos gadījumos tā parasti tikai uzsāk aizstāvēties un meklē jaunus iemeslus, lai attaisnotos. Bet atklājiet tiem Jēzu Viņa mīlestībā un žēlastībā kā krustā sisto Pestītāju, tad no daudzām kādreiz negribīgām lūpām atskanēs Toma liecība: “Mans Kungs un mans Dievs!” (Laikmetu ilgas [808])

„Jūdi prasa zīmes, un grieķi meklē gudrību. (..) Bet mēs sludinām Dieva gudrību (..) To nav atzinis neviens šīs pasaules valdnieks; jo, ja tie to būtu atzinuši, tad tie nebūtu krustā situši godības Kungu.” (1Kor. 1:22, 2:7-8)

Pieņēmumi izvērtē rezultātus

Kristofors Kolumbs brauca atklāt jūrasceļu uz Indiju, un viņš bija pilnībā pārliecināts, ka šo uzdevumu ir izpildījis. Tikai vēlāk atklājās, ka ir atklāts pavisam jauns kontinents. It kā nekas sevišķs – nelielas korekcijas vēlāk, un viss ir kārtībā. Taču, vadoties no nepareiziem pieņēmumiem, var būt arī citāds rezultāts. Piemēram, ilgu laiku medicīnā pastāvēja pieņēmums, ka slimības jāārstē ar asins nolaišanu. Šis procedūras nepieciešamība balstījās uz pieņēmumu, ka liekās asinis organismā izraisa saslimšanu. Mūsdienās uz šādu pieņēmumu un medicīnisko praksi skatās kā uz barbarismu,

taču tolaik nevienam pat prātā nenāca to apšaubīt. Vēl viens piemērs: neko nezinot par radioaktivitātes kaitīgo ietekmi, Pjērs un Marija Kirī veica eksperimentus ar izotopiem un atklāja jaunus radioaktīvus elementus, viņi strauji kāpa augšup pa zinātnes karjeras kāpnēm un ieguva Nobela prēmiju. Vienlaicīgi pētījumu radioaktīvos paraugus tie nesāja savās kabatās, turēja savās mājās, un uz galda naktīs tie spīdēja ar blāvi zaļu gaismu. Mūsdienās viņu veikto pētījumu pieraksti nav izliekami apskatei muzejā, jo tie glabājas svina kastēs, un tiem, kas vēlas tos lasīt, ir jāvelk īpašs aizsargtērps pret radiāciju.

Var veikt lielus atklājumus, vadoties no nepareiziem pieņēmumiem un hipotēzēm, taču tie nosaka atklājumu rezultāta vērtējumu. Pieņēmumi virza uz priekšu zinātni. Tiek ieguldīti līdzekļi, lai atklātu elementārdaļiņas, tumšo matēriju un evolūcijas iztrūkstošos posmus tikai tādēļ, ka pastāv evolūcijas teorijas pieņēmumi. Šī gada marta un aprīļa žurnāls „Ilustrētā zinātne” ir veltīts cilvēka izcelsmes tēmai. Ilustrācijas un pārliecinošais tonis rada iespaidu, ka zinātne pierāda pieņēmumu par cilvēka izcelsmi no pērtiķiem. Sabiedrība vēlas tam TICĒT! Ticība cilvēka izcelsmei no pērtiķiem ir mūsdienu Rietumu sekulārisma pamatā. Grūti ir sameklēt melnu kaķi tumšā telpā, sevišķi, ja paša kaķa tur nemaz nav. Taču, ja pastāv pieņēmums, ka kaķim tur ir jābūt, tad meklējumi turpinās.

Cilvēka ģenētiskās analīzes atklāj tā izcelsmi...

Ģenētika ir zinātne, kas pierāda, ka viena suga nevar kļūt par otru sugu. Padomju gados tādi „zinātnieki” kā Mičūrins veltī centās egles pieradināt kļūt par bērziem, vai arī paātrināt pērtiķa pārtapšanu par cilvēku, audzinot pērtiķu mazulus kopā ar cilvēku bērniem. Padomju zinātnieki vēlējās ar komunistisku pieeju paātrināt evolūcijas procesus un pakļaut tos. Ģenētikas likumi nepieļauj vienas sugas pārtapšanu citā, tādēļ ģenētika kā zinātne Staļina laikā bija aizliegta. Vēlāk redzot, ka eksperimenti nedod vēlamo rezultātu, tika pieņemts, ka evolūciju nevar sasteigt un tai ir nepieciešams ilgš

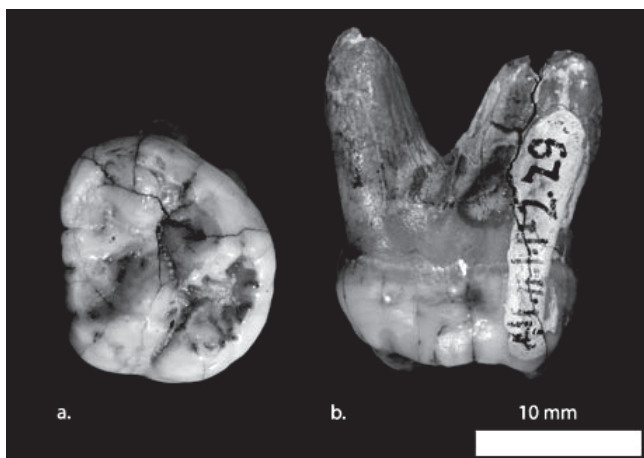
Cilvēka hromosomas.

Foto: Mario Tama, Getty images

laika periods. Rietumos nepastāvēja komunisms un Staļina aizliegumi ģenētikā, taču arī tur zinātne ir nonākusi pie līdzīgiem secinājumiem – evolūcija notiek, bet tikai ilgāka laika posmā. Pieņemumi nosaka rezultātu vērtējumu, un jebkurā valsts iekārtā pie labas vēlēšanās un iztēles arī ģenētiku var izmantot evolūcijas teorijas atbalstam. Ja pērtiķim ir jātop par cilvēku, tad arī pētījumu rezultāts ģenētikā netiek sagaidīts citāds. Žurnālā „Ilustrētā zinātne” tiek aprakstīts, kā plašā teritorijā tika sameklēti Australopitēka sedība kaulu fragmenti. Pētnieki izložņāja alu kompleksu Dienvidāfrikā, lai kaut ko atrastu („Ilustrētā zinātne” 2011, marts, 68.-69. lpp.). Evolucionisti mīl kaulu fragmentus, jo no tiem var izveidot vēlamos cilvēku priekšteču modeļus. Un tas nekas, ka šo kaulu fragmenti var piederēt gan cilvēkiem, gan pērtiķiem, jo tikai kopā tie var veidot meklējumu vēlamu rezultātu. Kurš apšaubīs šos pētījumus? Pētnieki ir sevi nodrošinājuši ar zinātniskiem grādiem, lai atvairītu jebkuru „nezinātnisku” kritiku. Taču uzsvēršu – ja pieņemums ir nepareizs, tad arī atbilstoši pētījuma rezultāta vērtējums nevar būt pareizs. Kurš nosaka pētījumu precizitāti? Iepriekšminētā žurnāla rakstā tiek uzsvērts – tehnoloģiju attīstība! („Ilustrētā zinātne” 2011, marts, 66.-67. lpp.) Datorprogrammas palīdz atšifrēt un sašķirot fosiliju DNS fragmentus (!), lai izveidotu genomu karti un atzīmētu mutācijas. Te nav mistikas! Šeit nu mēs esam pietuvojušies ļoti svarīgam jautājumam, kuru ir nepieciešams izcelt. Kurš ir izveidojis datoru un datorprogrammas? Tās ir izveidojis cilvēks! Ja cilvēks tic evolūcijas teorijai, tad

Antropoloģijas sensācija – slavenās Lūcijas kauli. Zinātnieki mīl salauztus kaulus, lai no tiem konstruētu sev vēlamās dzīvības formas.

Balstoties uz atradumu – šo zobu un pirksta falangu – Al-tajā Denisovas alā tika atklāta jauna cilvēku suga.

Foto: David Reich, Nature

pašu rokām darinātā datorprogramma ir jādēvē ar lielo burtu, jo tā nosaka vēlamu atbildi uz paša uzdoto jautājumu! Šai stāstā galvenais varonis un „nemaldīgais dievs” ir dators! Un pats cilvēks to nosaka – ja melnam ir jābūt baltam, tad tas ir balts uz monitora ekrāna. Ja tam ir jābūt melnam, tad tas ir melns. To ir svarīgi saprast.

„Kur tas suns ir aprakts?”

Laboratorisko pētījumu rezultāti par fosiliju genomu var būt precīzi no ķīmijas un fizikas aspektiem, bet, ja zinātne cenšas pierādīt neesošo, proti, evolūcijas teoriju, tad tā kalpo pasakām. Tā ir kļūda, ja ne krāpšanās – fokusa triks. Ar nepareizu pieņemumu zinātne kā ar lepmi paceltu galvu paiet garām pierādījumiem, kas liecina par radīšanu, un pievērš uzmanību nebūtiskiem blakusproduktiem. Zinātnieki saka: „Ek-sistē tikai tas, ko var izmērīt un eksperimentāli pierādīt!” Vai Dievu var izmērīt? Ja Dievu izmērīt nevar – tātad Dieva nav. Šo apgalvojumu spēj pierādīt pat „nemaldīgā” datorprogramma. Taču jautājums paliek atklāts – kurš kuru mēra? Nevis cilvēks mēra Dievu, jo tad cilvēks būtu varenāks par Dievu, bet Dievs mēra pašu cilvēku – viņa domas, vārdus un darbus. Te bieži vien tas Kungs secina: „Tu esi svērts un atrasts par vieglu...”

Kamdēļ zinātniekiem tik uzstājīgi nepieciešams pierādīt un atgādināt, ka cilvēks ir izcēlies no pērtiķa? Te ir garīga cīņa – ja evolūcijas teorijai ir taisnība, tad Radītāja nav un Bībeli var izmest atkritumos. Ja evolūcijas teorijai ir taisnība, tad uz cilvēku neattiecas morāles stūrakmens – Dieva 10 baušļi. Ja evolūcijas teorijai ir taisnība, tad laulība starp vīrieti un sievieti ir tikai pašu cilvēku veidota tradīcija un pieņemums. Ja evolūcijas teorijai ir taisnība, tad ir jāapkaro jebkura homofobijas forma. Iespējams, ka tieši pēdējais iemesls šai cīņai ir pats svarīgākais, jo evolūcijas teorija ir būtisks balsts seksuālo minoritāšu dzīvesveidam. Bībelē stāv rakstīts: „(..) viņi paši sākuši sagandēt savas miesas, tāpēc ka viņi dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem un sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju (..)” (Rom. 1:24-25)

Kristietim nav jāapjūk, sastopoties ar evolūcijas teorijas atbalstītāju argumentiem. Bībeles Radīšanas stāsts nav atcelts. Zinātne uzstājīgi noraida Svētos Rakstus, un tas nav brīnums, jo šajā pasaulē notiek lielā cīņa starp Dievu un ļauno, kurš izmanto visus savus resursus, lai noliegtu dzīvības Devēju. Kurš ir mūsu tēvs? Kāds izvēlas par savu tēvu pērtiķi un jūtas apmierināts, bet mēs esam aicināti izvēlēties Tēvu, kurš ir Debesīs, un iemantot Jauno Zemi, kur vairs nav neviens neuzdos mulķīgus jautājumus par Zemes vecuma un cilvēka izcelsmes variantiem.

Ojārs Incenbergs
mācītājs emerītus

Priesteri un PRAVIEŠI

„Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā.” (1. Pētera 2:9)

„Es viņiem celšu pravieti, kāds tu esi, no viņu brāļu vidus, un Es likšu Savus vārdus viņa mutē, un viņš runās uz tiem visu, ko Es tam pavēlēšu.” (5. Mozus 18:18)

Kas bija priesteri un kāds bija priesteru uzdevums Vecajā Derībā? Parto lasām 2. Mozus 24:5 – „Un viņš sūtīja no Israēla bērnu vidus jaunekļus, kas upurēja dedzināmos upurus un kaujamos upurus kā pateicības upuri Tam Kungam.”

„Dievišķai kalpošanai svētnīcā tika nošķirta Levija cilts. Agrākos laikos katrs vīrs bija priesteris savā namā. Ābrahāma dienās priesterību uzlūkoja kā vecākā dēla pirmdzimības tiesības. Tagad kalpošanai svētnīcā visa Israēla pirmdzimto vietu ieņēma Levija cilts. Ar šo redzamo pagodinājumu Kungs parādīja savu atzinību viņu uzticībai kā kalpošanā, tā arī Dieva soda izpildīšanā pie israēliešiem, kad tie atkrita, pielūdzot zelta teļu. Tomēr tiešo priesterību ierobežoja ar Ārona ģimeni.” (PP-350)

Priesteri pienesa dažādus upurus svēt-

nīcā, vēlāk templī. Viņi bija starpnieki, vidutāji starp cilvēku-grēcinieku un Dievu.

Levitu cilts dzīvoja citu cilšu vidū. Viņiem netika dota kāda īpaša teritorija, kur dzīvot, bet gan atsevišķas pilsētas pārējo cilšu vidū. Viņiem bija noteikti laiki, kad viņi kalpoja svētnīcā un vēlāk templī. Pārējā laikā Levitu cilts – priesteru cilts – bija tautas skolotāji, kas mācīja bauslību un likumus saviem brāļiem. Priesteri norāja grēku, redzot to darām (2. Laiku 26: 16-19).

„Grēks, kas Usijam sagādāja tik postošas sekas, bija iedomība. Pārkāpdam Jēhovas skaidro pavēli, ka tikai Ārona pēcnācēji drīkst kalpot kā priesteri, ķēniņš iegāja svētnīcā, “lai uz kvēpināmo upuru altāra nestu kvēpināmo upuri”. Augstais priesteris Azarja un viņa līdzstrādnieki centās ķēniņu atrunāt un lū-

dza to atteikties no sava nodoma. Usija sadusmojās, ka viņu, ķēniņu, kāds tā uzdrošinās norāt. Bet tam neļāva sagānīt svētnīcu pretēji šo autoritatīvo vīru vienotajiem iebildumiem. Karstās dusmās tā stāvot, to piepeši pārsteidza dievišķs sods. Uz viņa pieres parādījās spītālības pazīmes. Izbijies viņš steidzās prom, lai nekad vairs neienāktu dievnama pagalmos.” (PK-304)

Tāpat kā priesteri, mēs šodien varam kaut ko sacīt tikai tad, ja esam ko redzējuši vai dzirdējuši tieši kādu cilvēku darām vai runājam. Mums nav atklātas cilvēku domas vai motīvi.

Šodien Dieva bērni tāpat ir izkaisīti pa visām tautām, dažādās dzīves vietās, lai būtu par Dieva priesteriem. Pēteris raksta vēl vairāk – ķēnišķīgi priesteri.

“Tie ir Dieva bērnu divi lielie uzdevumi – būt ķēniņiem un priesteriem. Ko tas

nozīmē? Kā Dieva ķēniņi Dieva vārdā mēs stāvam pasaules priekšā. Mēs pārstāvam Dievu pasaules priekšā. Un kā Dieva priesteri mēs stāvam pasaules vārdā Dieva priekšā. Mēs pārstāvam pasauli Dieva priekšā. Mēs kā priesteri pieņemam Dievam pasaules bēdas un vajadzības. Mēs ieejam ar draudzes bēdām un vajadzībām kā priesteri svētnīcā.” (E. Modersosns, Dieva priesteri)

Vai šodien mēs izpildām priesteru uzdevumu?

Atvērsim 2. Mozus 32:31, 32 – „Un Mozus griezās atpakaļ pie Tā Kunga un sacīja: “Ak, šī tauta ir darījusi lielu grēku, tā sev taisījusi dievu no zelta. Bet nu piedod viņiem viņu grēkus; un ja ne, tad izdzēs mani no Savas grāmatas, ko Tu esi rakstījis.”

Ko mēs izjūtam šodien, redzot savu brāli vai māsu ierautu grēka virpulī? Ļoti bieži mēs par to stāstām citiem.

Vai mēs tā aizlūdzam par saviem brāļiem, par kaimiņiem, par pilsētu, par valsti? Vai raudam, noskumstam? Vai ņemam vērā Kristus doto padomu, kā rīkoties, kad brālis grēko? (Mateja 18:15-17)

Ak, kaut mūsu mute neatvērtos runāt ar kādu citu par brāļa vai māsas kļūdām, pirms neesam runājuši ar viņu! Cik bieži mēs neizpildām savu priesteru pienākumu, bet gan vēlamies būt citā lomā – pravieša lomā.

Kas ir pravietis? Vārdnīcā ir skaidrojums, ka pravietis ir Dieva gribas sludinātājs un iztulkotājs.

Pravieša pienākumus Dievs uztic atsevišķām personām – pēc Viņa paša izvēles. Tas skaidri arī redzams, kad mēs lasām par praviešu izraudzīšanu. Piemēram, Jeremijas 1: 4 – „Pār mani nāca Tā Kunga vārds, kas man sacīja: “Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām.”

Vecajā Derībā priesteri bija no Levija cilts, bet pravieši bija no visām ciltīm, jā, arī no levītu un priesteru vidus. Jaunā Derība noteikti runā par pravieša dāvanu kā vienu no Gara dāvanām, ko piešķir Svētais Gars. Par to varam lasīt 1. Korintiešiem 12. - 14. nodaļā.

„Citam spēki brīnumus darīt, citam pravietot, ...” (1. Korintiešiem 12:10)

Gara dāvanu spektrs ir plašs, un kā viena no daudzajām dāvanām ir pravieša dāvana. Gara dāvanas piešķir Svētais Gars, tā ir Dieva izvēle – tāpat kā Vecās Derības laikā, kad Dievs izraudzīja pra-

viešus, katram dodams noteiktu uzdevumu, noteiktu vēsti konkrētam laikam.

Pravietis

Mēs varam būt pateicīgi, ka Dievs savu draudzi šajā pēdējā laikā nav atstājis, bet devis pravieti, kuras padomus mēs varam izmantot mūsu garīgā izaugsmē. Mums šodien ir iespēja lasīt gandrīz visu, ko viņa rakstījis. Viņas darbos ir daudz padomu tā laika ļaudīm, un mēs varam arī izvērtēt, kā šajos padomos atklātie principi ir noderīgi arī mūsu dzīvē šodien. Ir jautājums, vai mēs E. Vaitas liecības un rakstus varam dot cilvēkiem, kuri vēl nelasa Bībeli vai maz to pazīst? Viņa aicina mūs rūpīgi pētīt Bībeli, tad skaidrāk saprotami būs arī viņas raksti.

Mana māte uzauga dziļi dievbijīgā, kristīgā ģimenē. Jaunībā iesvētes mācību laikā, runājot par Svēto Vakarēdienu un Jāņa evaņģēlijā aprakstīto kāju mazgāša-

pilsētu ieraudzījis, raudāja par viņu un sacīja: “Kaut arī tu šodien zinātu, kas tev pie miera vajadzīgs! Bet vēl tas ir apslēpts tavām acīm.”” (Lūkas 19: 41)

„Uz Viņu gūlās visu laikmetu sāpju smagums. Arī raugoties nākotnē, Viņš redzēja, ka cilvēces liktenis ir saausts kopā ar ciešanām un mokām, asarām un nāvi. Visu laikmetu un visu zemju cilvēku cilts sāpes dūrās Viņa sirdī. Grēcīgās cilvēces posts smagi nospieda dvēseli, un asaras lija ilgās atņemt visas šīs mokas.” (Laikmetu ilgas - 434.)

Pārdomāsim, kāda ir mūsu attieksme pret apkārt notiekošo. Vai mūsu sirdis skumst un raud, vai paceļas lūgšanas, aizlūdzot par pašu un citu vajadzībām? Jēzu cilvēki sauca dažādi, – par mācītāju, par pravieti; un tas ir pareizi, bet Viņš bija daudz vairāk – Dieva Dēls. Viņš lasīja cilvēku domas, motīvus. Bet citi Dieva pravieši varēja darboties tikai tad, kad Dievs viņiem to atklāja.

Cik bieži mēs neizpildām savu priesteru pienākumu, bet gan vēlamies būt citā lomā – pravieša lomā.

nas iestādījumu, mācītājs izsacīja frāzi – tas ir lieks apraksts. Viņa baidījās jautāt, bet nodomāja – kā var būt kaut kas lieks uzrakstīts Bībelē? Viņa turpināja lasīt Bībeli un arī citu garīgo literatūru. Tad viņas rokās nonāca E. Vaitas grāmata „Lielā cīņa”, kas pamudināja viņu meklēt vēl nopietnāk un izdarīt pagriezienu savā dzīvē.

Esmu saskāries ar vairākiem cilvēkiem, kuriem ir radies nepareizs uzskats par mūsu attieksmi pret E. Vaitas darbiem. Bet tāds tas rodas, kad sarunās – gan draudzē, gan ar citiem cilvēkiem – bieži sakām: „Elena Vaita saka...” Viņi ir pārliecināti, ka mēs vērtējam viņas darbus augstāk par Bībeli. Tas nozīmē, ka mēs esam radījuši nepareizu priekšstatu un attieksmi. Kādreiz sarunā ar kādu nopietnu Bībeles pētnieku pieminēju kādu epizodi no Kristus dzīves, un man jautāja, kur tas rakstīts Bībelē. Bet to piemin tikai Vaita savos darbos. Protams, viņas rakstītais bija saskaņā ar Jēzus kalpošanu šeit uz zemes. Bet arī Viņam autoritāte bija Bībele, ne citi darbi. Tāpēc būsim uzmanīgi, piedāvājot viņas darbus.

Nostāsimies gara acīm blakus Jēzum. Viņš raud. „Un, pienācis tuvu, Viņš,

2. Samuēla 7:2-5 aprakstīta ķēniņa Dāvida vēlme būvēt Dieva namu. Arī pravietis Nātans tūdaļ to atbalstīja. Bet Dievam bija cits plāns, kuru Viņš vēlāk pravietim atklāja. Ko rāda šī epizode? Ne viss, ko Dieva pravieši saka vai raksta, ir Dieva inspirēts, bet tikai tas, ko Dievs atklāj.

Ar prieku varu uzticēties Bībelei kā Dieva Vārdam, ka pat Bībelē varam atrast noteiktu liecību: „Bet pārējiem saku es, ne Tas Kungs.... (..) Bet, kas attiecas uz jaunavām, tur man nav mūsu Kunga pavēles; es izsaku tikai savas domas kā tāds, kam Tas Kungs piešķīris Savā žēlastībā uzticību.” (1. Korintiešiem 7:12, 25) Pat apustulis Pāvils nošķīra to, ko saka Kungs, un kādu padomu attiecīgā laikā sniedz viņš pats.

Mēs nevaram, nespējam un pat nedrīkstam uzņemties to, ko Dievs mums nav uzlicis, nav aicinājis, nevaram darboties ar to dāvanu, ko Kungs nav devis. Ja lūgsim Dievu, Viņš dos dāvanu, ar kuru mēs varam kalpot citiem. Bet būsim vienmēr patiesi Dieva priesteri, aizlūdzot par cilvēku vajadzībām. Nebūsim pravieši, ja šis uzdevums mums nav uzticēts. Nebūsim tiesneši – jo viens ir, kas var tiesāt. Būsim uzticīgi Dieva priesteri. Ķēnišķīgi priesteri.

Intervēja
Aidis Tomsons

Bībele un zinātnes PROGRESS

Mācītājs Andris Pešelis regulāri „Adventes Vēstīm” piedāvā rakstus par vēsturi un zinātnei. Tos ir aizraujoši lasīt. Arī šajā žurnālā lielais Tēmas raksts ir viņa veidots. Mums ļoti gribējās iepazīstināt lasītājus ar Andri mazliet plašāk

Cik sen tu interesējies par zinātniskiem jautājumiem un kāpēc?

Mani jau kopš bērnības interesēja dabas zinātnes, vēsture, kosmosa izpēte un ceļojumi. Nespēju atbildēt uz jautājumu – kāpēc? Šķiet, ka te nav kaut kāda īpaša iemesla. Vecāki, atbalstot šīs intereses tolaik, padomju gados pasūtīja žurnālus „Бокыр света”, „Наука и жизнь” un citus. Apkārtējie vienaudži mani uztvēra kā dīvaini, jo tiem nebija šādu interešu. Kad beidzu vidusskolu, iestājos Latvijas

Universitātes Ģeogrāfijas fakultātē. Jāatzīst, ka ģeogrāfija pašos pamatos ir balstīta evolūcijas teorijā, tādēļ man tā ir ļoti labi zināma. Savulaik tā bija arī mana dziļākā pārliecība.

Studiju laikā radās iespēja apgūt Bībeli, kuru kopš bērnības vēlējos reiz izpētīt. Mācībās visi pravietojumu skaidrojumi man šķita loģiski. Arī Dieva 10 baušļu sagrozīšanas vēsture man nebija pārsteigums. Pārsteigumu drīzāk sagādāja fakts, ka šim notikumam netiek pievērsta atbilstoša uzmanība. Tobrīd vienīgās

grūtības bija – atteikšanās no populārās mūzikas klausīšanās un evolūcijas teorijas. Taču pamazām risinājās arī šie jautājumi. Manu izvēli par labu radīšanas faktam noteica izpratne par Dieva varenību. Dievs spēj visu radīt vienā sekundē. Kāpēc ne? Dievs saka vārdu – un top! Taču Dievs visu radīja septiņās dienās, jo Viņš vienlaicīgi radīja ne tikai matēriju, bet arī laiku. Kad man kļuva skaidrs šis princips, evolūcijas teorija kļuva acīmredzami lieka un nevajadzīga. Tikai Dieva va-

renības noliegšanai ir nepieciešama dabas evolūcija miljardus gadu.

Kāpēc, tavuprāt, zinātnes atklājumi tik bieži nonāk pretrunās ar Bībeles atziņām?

Te nav pretrunu. Pretrunas ir vienīgi attiecsmē. Mūsdienu zinātne noliedz nepieciešamību pēc Bībeles autoritātes, un tam ir pamats, jo kopš Renesanses Baznīca ir bijusi pret zinātnes progresu. Te var minēt Galileo Galileju, Koperniku un Džordano Bruno, un daudzus citus, kas ir cietuši no Baznīcas varas. Kā garīdznieki ar svēto ūdeni centās izdzīt ļaunos garus no teleskopa, iekšdedzes dzinēja vai jebkura cita izgudrojuma, kā arī aizliedza lasīt zinātnisko literatūru. Var pieminēt amīšu reliģisko kopien ASV, kas vēl joprojām neizmanto neko no mūsdienu tehnikas sasniegumiem, jo uzskata tos par sātāniskiem un dzīvo kā viņu senči 18. gadsimtā. Arī mūsu vidū dažreiz var dzirdēt pārdomas par viena vai otra zinātnes sasnieguma atbilstību Bībelei, un izskan doma, ka bērniem nav vajadzīga pasaules izglītība, bet tiem ir jāapgūst tikai mūzika, jo Debesīs taču dziedās, un Bībele. Šādi reliģija pamatoti tiek uzskatīta par zinātnes ienaidnieku, jo bremzē tās attīstību. Tādēļ arī nav jāapvainojas, ka zinātne iztiek bez Bībeles un sabiedrība uzlūko reliģiozus cilvēkus kā aprobežotus.

Taču, no otras puses, Bībele nav pret zinātnes progresu. Tā aicina cilvēku izzināt un attīstīties, tā mudina uz pārveidošanos. Zinātne nespēj pierādīt Bībeles maldīgumu, jo tā atklāj aizvien jaunus pierādījumus tās vēsturiskajai precizitātei. Tām abām būtu jāsadarbojas patiesības izzināšanā, bet tas nenotiek pašu cilvēku noliedzošās attieksmes dēļ.

Pretrunas starp zinātnes sasniegumiem un Bībeles atziņām rodas, kad Bībele tiek uzskatīta par nevajadzīgu un zinātnes pētījumos vadās tikai no acīm skatāmajiem pierādījumiem. Kā arī pretrunas rodas tad, ja Bībeli liek kā vienīgo atbildi uz visiem zinātnes uzdotajiem jautājumiem. Piemēram, nevar izmantot Bībeli, lai uzzinātu kā remontēt lidmašīnu vai arī lai noskaidrotu konstantes π lielumu.

Lasot tevis rakstīto un arī citu kreacionistu atziņas, tās šķiet tik pārliecinošas. (Un daudzi evolucionistu apgalvojumi bezjēdzīgi). Vai ir cerība, ka pasaulē cilvēki arvien vairāk aptvers to, cik harmonisks un

pārliecinošs ir Dieva Radītāja un zinātnes atziņu tandēms?

Tā sauktie kreacionisti jeb radīšanas teorijas piekritēji arī ir dažādi. Nesen lasīju kādu grāmatu, kuras autors centās ar Bībeli pierādīt, ka Zeme ir plakana un tā neriņķo apkārt Saulei. Šādi „darbi” ir kā dāvana evolucionistu rokās, lai noraidītu jebkuru domu par radīšanu.

Kā ticībai Dieva Vārdam, tā arī šaubām vienmēr atradīsies iemesli. Par labu radīšanas mācībai tiek atrasti aizvien jauni pierādījumi. Arī par labu evolūcijas teorijai tiek piedāvāti aizvien jauni pierādījumi. Šķiet, ka galu šīm debatēm pieliks vienīgi Kristus Otrā atnākšana.

Kā tev šķiet, vai kristieši Latvijā zina, kam un kāpēc viņi tic?

Ikviens tic pats sev. Tā visos laikos ir bijusi visstiprākā ticība. Tomēr, ja cilvēks ļaunas būt pārliecināts no Dieva Vārda, tad viņš sāk ticēt un uzticēties arī Jēzum Kristum. Ja tas nenotiek, tad viņš paliek pats ar savu ticību sev – saviem spēkiem, savai gudrībai un tamlīdzīgi.

Par visiem kristiešiem Latvijā nezinu, kam viņi tic un kāpēc. Ikvienam ir sava ceļš, kā viņš atrod Jēzu Kristu, un te nav mistikas. Man dziļākā pārliecība, ka Dievs Savu tautu vada, un Viņš spēj arī cilvēku kļūdainos viedokļus un maldīgos ceļus vērst par labu. Ja tā nebūtu, tad – bēdas mums! Es ticu, ka Dievs spēj atgriezt cilvēku pat tad, ja tas ir veicis kļūdainu izvēli. Bībelē ir

vairākas epizodes, kur tā ir noticis, piemēram, Jāzepa brāļiem. Es ticu, ka Dievs spēj izvest cilvēku no maldu reliģijām un maldu mācībām, ja vien pats cilvēks ļauj sevi pārliecināt ar Dieva Vārdu un nepretojas Visvarenā rokai.

Tu esi kļuvis par mācītāju. Vai šī atbildības nasta Tev nekad nav šķitusi pārāk smaga vai grūta? Un kā tu saproti, kas tagad ir Tavs dzīves uzdevums un piepildījums?

Nu tu man esi uzdevis vissarežģītāko jautājumu. Bībelē ir sacīts – netopiet visi par mācītājiem, jo nāksiet grūtākā tiesā. No vienas puses, derētais gans bēg no atbildībām un pamet ganāmpulku, bet, no otras puses, šobrīd reti kurš vispār saprot, kas būtu jādara. Man ir radies priekšstats, ka arī tie, kas brauc šurp no Rietumiem, lai mācītu mūsu mācītājus, ir apjukuši un neizpratnē par šī brīža draudzes uzdevumu. Teorētiski mēs jau visi zinām, kas ir jādara un kam būtu jābūt. Te var daudz runāt. Taču praksē rezultāti ir necili, un ne jau tādēļ, ka mācītāji būtu slikti, bet gan tādēļ, ka nav īsti skaidrs, kā sasniegt draudzes priekšā liktos Dieva uzdevumus.

Eiropa ir kļuvusi par zemi, kur ir ļoti sarežģīti sludināt evaņģēlija vēsti. Mūsu mācības īpatnības un akcenti ir balstīti uz Bībeles pamatiem. Taču tos nav iespējams darīt par aktualitāti ļaužu prātiem, kuriem nav pat elementāro priekšzināšanu. Līdz ar to runāt par dzīves piepildījumu nav iespējams, jo šo darbu nekad nevar nosaukt par pabeigtu.

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.

Draudzīgā ĢIMENE

Krū: Es te sēžu un domāju, cik DIEVS mūs – putnus – ir radījis dažādus. Gan melnus, gan baltus, gan raibus...

Krā: Jā, visādās krāsās. Pat gaiši zilā krāsā.

Krū: Kā tu domā, māsiņ, kurš no putniem DIEVAM ir pats mīļākais?

Krā: Nezinu gan. Man šķiet, ka katrs putns ir ļoti īpašs.

Krū: Zini, man nez kāpēc šķiet, ka tas tiešām varētu būt es!

Krā: Tad jau es arī, jo abi taču esam vārnēni!

Mamma: Interesanti, kāpēc jūs tā domājat?

Krū: Tur pat nav ko jautāt! Mēs – vārnas – taču esam paši gudrākie putni. Starp citu, cilvēki to jau sen ir sapratuši. Viņiem gan, lai to atklātu, vajadzēja veikt visādus testus, eksperimentus, bet visi jau nevar būt tik gudri un pašsaprotamas lietas saprast uzreiz.

Krā: Mēs esam arī ļoti draudzīgi putni. Atceries, brālīt, kā mēs izšķīrām divu kauslīgu kaķu strīdu.

Krū: Jā, atceros gan. Man šķiet, mēs toreiz bijām ļoti drosmīgi, vai ne? Un kas mums par balstiņām! Nezinu gan, kas pamodinātu ļautiņus rīta agrumā no miedziņa, ja mēs nenoķerktu vienu kārtīgu rīta dziesmu viņiem pie loga.

Krā: Jā, tādi labdari mēs esam! Gudri, draudzīgi, skaisti...

Mamma: Ļoti izklausās, ka arī varen lielīgi putnēni.

Krā: Bet vai tad tā, māmiņ, nav tiesa? Mēs taču esam paši labākie?

Mamma: Man jūs, protams, esat paši labākie, bet DIEVAM katra radība ir mīļa. Katrs putniņš un dzīvnieks DIEVA acīs ir ļoti īpašs, tāpēc mēs varam dzīvot kā viena draudzīga un laimīga putnu ģimene citu putnu un visas radības vidū.

Krū: Dievs gan ir brīnišķīgs!

Krā: Jā, VIŅAM pietiek mīlestības ikvienam.

Mamma: Tāpat kā kādai jauku ļaužu ģimenei, kurā mīlestību varēja saņemt daudz un dažādi cilvēkbērni. Paklausieties, pastāstīšu par viņiem.

Stāsts

„Karlos, uzmini, kas noticis! Mēs vedīsim mājās vēl vienu mazu māsiņu,” aizrautīgi stāstīja tēvs.

„Tiešām tēt? Vai šoreiz es viņu varēšu arī pats paturēt rokās?” Karloss priecīgi satraukts jautāja.

„Varēsi gan. Tu varēsi mums doties līdzi arī uz Bērnu namu pakal mazajai Čvī Li,” tētis viņu mierināja.

Karlosam un viņa pieciem brāļiem un māsām gaidot stundas šķita ilgstam mūžīgi. Bet beidzot pienāca laiks.

Visi bērni priecīgi satraukti sakāpa vecajā ģimenes mašīnā. Iedomājieties tik, vēl viena māsiņa, ar kuru rotaļāties!

Drīz vien mamma bērniem parādīja, ka mazais sainītis, ko viņa turēja rokās, patiesībā ir jaunais ģimenes loceklis. Atskanēja sajūsmas saucieni un spiedzieni. Gaisā virmoja prieks un aizrautība.

„Paskaties uz viņas acīm, tās ir tik mazas! Vai viņa vispār kaut ko var redzēt?” Karlos izbrīnīts jautāja.

„Man ir lielas, apaļas acis,” piebilda sešgadīgā Akila.

„Tu esi no Āfrikas, bet Čvī Li ir no Ķīnas,” bērniem paskaidroja mamma. „Daudziem ķīniešu bērniem ir ieslīpas acis. Dievam tā patīk; tas ir vēl viens skaistuma veids.”

„Kādēļ viņas āda nav melna un spīdīga, tāda kā man?” pieskaroties mazā bērniņa rokai, jautāja Šakijs.

„Mammu, skolā viņi mūs sauc par raibajiem bērniem. Vai mēs esam dīvaini?” ziņkārīgi jautāja Džūnija.

„Nekādā ziņā!” Mamma, acīm iemirdzoties, iesaucās. „Jūs katrs mums esat ļoti īpaši. Dievs jūs visus mums ar tēti uzdāvināja.”

„Mums pašiem savu bērnu nav, tādēļ mēs meklējām īpašu bērnu, kas varētu mūsu ģimeni papildināt,” skaidroja tētis, apskaujot Akilu.

„Vispirms mēs atradām Karlosu, tad Džudiju, Akilu, Šakilu, Onnu un Reičelu. Mēs vienkārši nevarējām atteikt. Jūs varat

būt no Āfrikas, Filipīnu salām vai Mjanmaras, bet Dievs jūs katru izvēlējās tieši tētim un man, un mēs jūs visus mīlam.” Mamma, apskaujot savus bērnus, laimīgi smaidīja.

„Mūsu ģimene ir citāda, ja? Sarkana un dzeltena, melna un balta,” Karlos apmierināts secināja. „Man pret to nav iebildumu.”

„Laikam ir jauki būt raibajai ģimenei. Mēs esam īpaši!” Šakijs iesmējās.

Nesen daudzi no Bērnu lappusītes lasītājiem pabija festivālā „Varavīksne-3”, kur mēs visi kopā arī jutāmies kā viena liela ģimene. Īpašs prieks, ka varējām kopīgiem spēkiem izveidot zīmējumu izstādi. Daudzus darbiņus varat apskatīt šeit un arī uz žurnāla 4. vāka.

Paldies visiem, kas piedalījās! Zīmējumus varēsīt aplūkot arī mājas lapā www.adventistiimanta.lv, sadaļā Bērnu lappusīte.

Monika Purviņa 11 g. „Rebeka un Īzaks”

Ēriks Birziņš „Jona”

Santa Karčevska 12 g.

Dace Buiķe 12 g.

Ieva Birziņa 13 g.

Katrīna Bartulana 13 g.

Pavasara jaunatnes konference „VISAM IR SAVS LAIKS”

Lūk, mūsu seminārs jeb, kā citi sauc šo pasākumu oficiālāk, konference ir beigusies. Ir ļoti skumji apjaust, ka laiks pagāja tik ātri kā jebkurā pasākumā, un ka nākamā konference būs tikai rudenī.

Diemžēl tagad nebūs iespējams katru dienu atrasties draugu lokā, kopā studēt Kunga vārdu, izdomāt dažādas ludziņas, improvizēt, dziedāt, spēlēt spēles un vēl daudz ko darīt kopā... Pēc konferences vienmēr ir divējādas sajūtas – gandarījums un nogurums. Gandarījums no padarītā darba un pavadītā laika, kā arī fiziskais nogurums, kas sakrājisies šo intensīvo četru dienu laikā. Dažreiz bija sajūta, ka galva strādā, ne sekundi neatvelkot elpu.

Šīs konferences temats tika veltīts Bībeles – **Daniela un Atklāsmes** – grāmatām, tēmas nosaukums bija „Visam ir savs laiks”. Visas četras dienas mēs kopā studējām Daniela un Jāņa pravietojumus (par zelta statuju, par četriem zvēriem, par septiņām draudzēm, taurēm, paši iemācījāmies skaitīt laika periodus, kuri ir uzrādīti šajās grāmatās (1260, 62, 1360...)). Protams, ka izstudēt visus pravietojumus ļoti sīki mums nepietika laika, bet ir apgūtas un izprastas galvenās šo grāmatu detaļas, kā arī tas bija labs sākums jauniešiem, kuri saskārās ar šo īstenību pirmo reizi. Un arī labs atkārtojums un zināšanu papildināšana visiem tiem, kuriem šī informācija nav jaunums.

No 22. aprīļa katra diena mums bija saplānota pa stundām vai pat minūtēm. Jāatzīmē, ka šogad satikšanās notika 4. draudzes (krievu draudzes) telpās dažādu apstākļu dēļ, bet parasti konference notiek ārpus Rīgas – brīvā dabā, kur mēs irējam māju. Tātad, viss sākās ap 14:00 un turpinājās līdz 21:00 vai pat 22:00. Norisinājās divi semināri, dalībnieki bija sadalīti grupās. Semināra starpbrīžos tika veiktas sportiskās aktivitātes ārā, viegla vakariņa un vakara sapulce, kurā tika iekļautas semināra tēmas, dažādas ludziņas, spēles un uzdevumi, kuros piedalījās visi konferences dalībnieki, slavas dziesmas un Dieva vārds. Protams, ka sabata diena mazliet atšķīrās no visām pārējām dienām – 10:00 no rīta mēs visi jau bijām atkal kopā un studējām iknedēļas sabatskolas materiālu. Un jau pirmdienas vakarā, kā vienmēr konferences beigās, rezumējām visu, ko paspējām izdarīt. Izteikt visas gūtās un izjustās emocijas uz papīra, protams, nav iespējams, līdz ar to ceru, ka nākamreiz Jūs mums pievienosieties un paši varēsiet izjust un apskatīt visu ar savām acīm!!!

Natālija Karjuhina

Tava vislielākā VAJADZĪBA

Inga Priede

No 23. līdz 25. aprīlim Slokas draudzes telpās norisinājās jauniešu konference „Tava vislielākā vajadzība”, kuru apmeklēja 109 dalībnieki no 23 dažādām Latvijas draudzēm, vecumā no 13 līdz 55 gadiem.

Šī bija otrā tāda veida konference, kuras galvenās sastāvdaļas bija svētrunas, liecības, dziesmas un lūgšanas. Protams, ka daudzi ieguva arī jaunus draugus, taču Draugs, pēc kura tuvuma visvairāk tiecāmies, bija Jēzus.

Veidot ciešākas personīgās attiecības ar Dievu mūs pamudināja mācītāju Viktora Geides un Viestura Reķa uzrunas. Dažreiz cilvēki ir jāpierunā sniegt kādu liecību par savu kristieša pieredzi, bet ne jauniešu konferencēs, šeit ir liecību pavasara palī.

Svētdien daudzas stundas jaunieši pavadīja Jūrmalas ielās, sarunājoties ar cilvēkiem par Dievu. Pieredze

bija ļoti dažāda, vērtīga bija gan pozitīvā, gan negatīvā. Paralēli norisinājās semināri par kristīgo mūziku un liecināšanu caur video montāžām, daži jaunieši saņēma Bībeles stundas, un citi mācījās, kā tās pasniegt. Pirmdien konferences noslēgumā sadevāmies rokās un izgājām draudzes nama pagalmā, dziedādami „Manai tautai ir spēks” un „Mums sirdīs kvēlo krāšņa cerība”. Pa ielu garām staigāja cilvēki – vai nevajadzēja dziedāt klusāk? Nē, dziesma tikai pieauga spēkā, un mūsu cerība ir, ka tā neapklusdama pieaugs spēkā līdz Tā Kunga dienai. Mēs zinām, ka atbildība, kas katrā paaudzē gulstas uz jauniešiem, ir daudz lielāka, nekā mēs to līdz

šim esam vēlējušies nest. Mūs ir apmulsinājuši pasaules stereotipi par jaunību kā viegluma, bezatbildības un izklaižu laiku, kamēr Dievs sagaida, ka jaunības svaigie spēki, enerģija un entuziasms tiks izmantoti Viņam par godu. Dievs parāda Savas piedodošās rūpes, pildīdams arvien vairāku jauniešu sirdis ar slāpēm pēc Bībeles neatšķaidītām patiesībām, pēc lūgšanu stundām un darba pienākumiem Viņa druvā, kas jau nobriedusi plaujai. Kā no jauna atklājot Ameriku, mēs pēkšņi secinām, ka lūgšanām ir spēks un Dievs tās atbild brīnīšķīgāk nekā lūdzējs to spējis iztēloties. Jaunieši, kas sajutuši šādu aicinājumu, jau vairākus mēnešus ceturtdienās septiņos no rīta tiekas baznīcā, lai lūgtu pēc Svētā Gara vadības. Cik daudz bijis tādu rītu, kad viens vai pat vairāki ierodas mirdzošām acīm: ja jūs zinātu, kas nupat kā notika! Seko stāsts par kādu nekristīgu draugu, ar ko runāts par Dievu; varbūt viņš jau piekritis studēt kopā Bībeli.

Dažiem no dalībniekiem konference bija pirmais kristīgais pasākums, citiem viens no pirmajiem. Daudzas sirdis tika uzrunātas. Mūsu draugi un paziņas meklē Dievu, mēs to redzam un slavējam Viņu par to, taču bieži vairāk sirds sāp par adventistu jauniešiem, ar kuriem esam kopā uzauguši. Piedzimt adventistu ģimenē nenožīmē piedzimt Dieva ģimenē, mēs lūdzam, lai viņi varētu pamosties no sajūtas „ko gan jaunu par Dievu es vēl varētu uzzināt?”! Kad būsim Debesīs un mūsu prāts būs daudz pilnīgāks nekā tagad, mēs visā mūžībā turpināsim uzzināt ko jaunu par Dievu – bet, augot kristīgā ģimenē, tiekam mānīti, ka zinām jau visu – cik viltīgi, cik absurdi!

Ja iepriekšējā konference bija kā debesu priekšnojautas, tad šī skaidri atklāja – vēl mēs esam uz zemes, bet – Dievs šeit ir tikpat tuvu! Mums katram labpatiktos lasīt Bībelē, ka „citi tiks pievilti”, bet tur ir rakstīts, ka „daudzi tiks pievilti”. Mēs zinām, ka liela aktivitāte var tikpat labi izsaukt svētību straumes, kā arī aizvadīt prom no patiesības fanātisma grāvjos, mēs esam jauni,

Jauniešu nodaļa
sadarbībā ar
Jauniešu klubu Vēstnieki
ielūdz
28.maijs
plkst. 15.00
Baznīcas 12a

Izlaidums*
PA:GRIEZIE(n)Ā

* Dress-code: Izlaiduma tērpi
* Ieeja ar augļiem! :)

<http://www.pagrieziens.blogspot.com>
<http://www.jaunatne.adventisti.lv>

nepieredzējuši, dedzīgi,

bet kļūdaini, bieži necienīgi, mēs nesaprotam, kāpēc Dievs mūs nolīcis tik svarīgā laikā kā šis, taču mēs zemojamies Viņa priekšā, lai saņemtu spēku, pētām Bībeli, lai saņemtu gudrību, kā saule dienai mums ir vajadzīgas mūsu draudzes locekļu aizlūgšanas un pieredzējušu kristiešu padomi. Uz to mēs ļoti ceram.

Atziņas:

Annija Diedrika: Patika (un vēl joprojām patīk) Dieva tuvums caur cilvēkiem un atbilde par visām dzīves krustcelēm, kad šķiet: „Nu kā? Nu kā to var paveikt, izcīnīt?” Atbilde ir pārsteidzoši vienkārša: „Jēzu, ar Tevi!”

Dāvis Daņķis: Mani stiprināja liecības, un ceru, ka arī es kādu spēju iedrošināt. Tas īstenībā ir neatsverami, kad redzu, kā ir mainījušies cilvēki, kā Dievs viņus maina.

Dana Mažānova: Visvairāk mani uzrunāja mūsu kopīgie lūgšanu brīži. Sirds gaviļēja, jo jutu, ka Dievs ir ar mums.

Jānis Irmejs: Šī konference bija dievišķiem piedzīvojumiem bagāta. Nebiju tā – ar svešiem cilvēkiem – vēl runājis, jo ne katru dienu sanāk stāstīt svešiem par savām attiecībām ar Dievu un uzklaut, ko par Viņu domā tik daudz man nepazīstamu cilvēku.

Andris Zābers: Konferences svētrunu laikā sapratu, ka nevēlos kaunēties no mūsu krustā sistā Kunga. Viņš nomira par katru no mums personīgi, un vai tas nav briesmīgi, ja mēs kaunāties no kāda, kas mūs tik ļoti mīlēja, ka

nomira, lai mēs dzīvotu?

Krišjānis Grīnbergs: Tāpat arī man patika čaukstoņa – tas, ka visi reizē dedzīgi šķir līdzī rakstuvietas, kad runātājs tās nosauc – meklē, cītīgi lasa un pārdomā.

Kaspars Giberts: Bet šajā brīdī, kad ir pagājušas vairākas dienas, visspilgtāk es atceros kopīgi dziedātās dziesmas. Tas, ka tik daudzi jaunieši no visas sirds dzied skaļā balsī, dažreiz pat atstāj spēcīgāku iespaidu nekā svētruna.

Zane Irmeja: Man ļoti patīk tas, ka pēc šīs konferences nav tā sajūta, ka bija “riktīgi forši, sajūta, ka viss ir super un lido kā septītajās debesīs”, sajūta, kas vienmēr pēc pāris nedēļām kaut kur noplok. Bet ir sajūta, ka esi smēlies enerģiju!

Roberts Patmalnieks: Mazdūšības vairs nav, un Dieva Vārds manās rokās, to lasot, ir kļuvis vēl dzīvāks un spēcīgāks nekā līdz šim.

Madara Siliņa: Nezinu, kas tieši notika un kā, bet es jutos daudz citādāk, man šķiet, beidzot atkal atgriežas tā Madara, ko Dievs ir radījis, nevis manas pašas iedomu tēls, kas traucē dzīvot – mūsu niknākais ienaidnieks-

egoisms. Pēc šīs konferences es vēl vairāk sapratu, ka tam ir jānomirst, jo vēlos dzīvot tikai Jēzum.

Elīze Kūma: Tā nelīdzinājās nekam tādam, ko esmu piedzīvojusi. Dieva vadība bija jūtama it visā, kas notika – eņģeļi pievienojās kopīgām dziesmām, Svētais Gars uzrunāja ikvienu sirdi, un Dieva mīlošās rokas mūs vadīja.

Sintija Vernera: Godīgi sakot, šīs brīvdienas nevaru iedomāties vēl labāk pavadītas. Šis pasākums ļoti mainīja skatu uz dzīvi.

Liene Malaņina: Un, jā, ieteikums tiem, kas dažādu iemeslu dēļ vēl uz nevienu no konferencēm nav tikuši: noteikti iesaku tur būt. Nenožēlosiet!

Pasākumu kalendārs:

21. maijs

Rīgas 4. draudzes jauniešu organizēts Jauniešu vakars pl. 18:00 Baznīcas 12a, 4. draudzes telpās

27. maijs

Rīgas 1. draudzes jauniešu organizēts “Draugu vakars” pl. 18:00 Baznīcas ielā 12a. Jaunieši turpinās Morisa Vendena grāmatas „95 tēzes par taisnošanu ticībā” izpēti. Šīs sezonas pēdējais Draugu vakars pirms vasaras brīvlaika!

28. maijs

Latvijas jauniešu kalpošanas nodaļas un kluba Vēstnieki organizēta laba un priecīga laika pavadīšanas pēcpusdienā PA:GRIEZIE(n)S pl. 15:00 Baznīcas 12a Mazajā zālē. Šoreiz Izlaidums PA:GRIEZIE(n)Ā!

26.-28. maijs

Pl.19:00 Rīgā, Baznīcas ielā 12a notiks seminārs „ATKLĀTI PAR NĀKOTNI”. Semināru vadīs Viktors Geide. Mācītājs emeritus. Draudzē kalpo kopš 1968. gada. No 1989. līdz 2000. gadam Septītās Dienas Adventistu Latvijas draudžu savienības vadītājs.
Tēmas:
1) Pasaule krīzes ugunīs;

2) Vai Tevi uztrauc nākotne?
3) Miers un drošība – lielākie meli vai ilgi gaidītais notikums?

Info pie Mārtiņa Subatoviča
(tāl: 29344168)

vai mājas lapā: www.CentraDraudze.lv

11. jūnijs

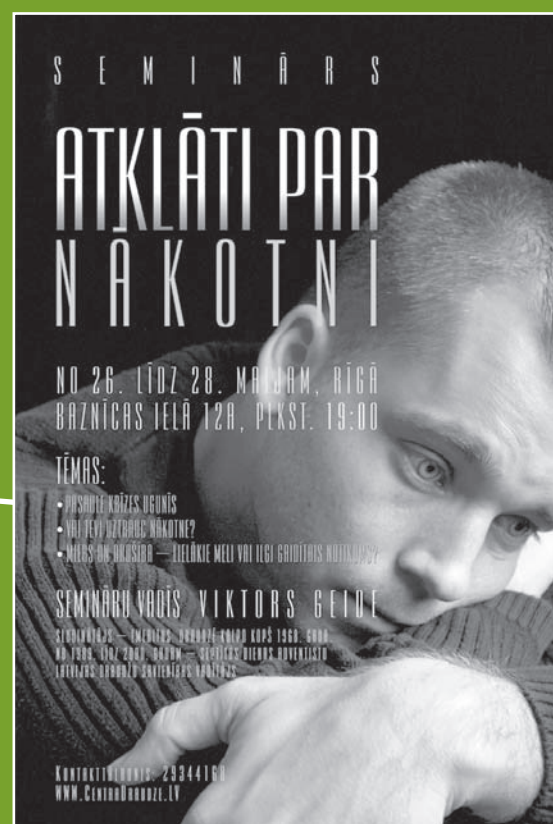
Svarīga informācija draudžu jauniešu vadītājiem! Nākamā Latvijas jauniešu vadītāju tikšanās 11. jūnijā, sestdienā pl. 14:00 Baznīcas ielā 12a!

2. un 3. jūlijs

Jauniešu Rallijs. Atzīmē kalendārā vasaru!

Ko Tu esi iecerējis vasarā?

Mūsu e-pasts adventjauniesi@inbox.lv gaida Tavas ziņas! Par to kas aktuāls, kas noticis, kas vēl gaidāms Tavas draudzes jauniešu dzīvē, pastāsti visiem! Satiec mūs www.jaunatne.adventisti.lv un Twitter: @jauniesi.

ATVADU VĀRDI

Pavasariņā 2. maija dienā, kad daba mostas jaunam ziedēšanas posmam, 100 gadu vecumā pārstāja pukstēt Jekaterīnas Neikurs sirds.

Jekaterīna Neikurs dzimusi ciematā „Pustinka”, Makašānu pagastā, Rēzeknes apriņķī, 1910. gada 26. jūlijā Proskovjas un Andreja Macānovu ģimenē kā devītais bērns. Macānovu ģimene strādāja savā mājas saimniecībā, kur arī Katja pavadīja savu bērnību.

14 gadu vecumā (1924. gadā) mazā Katja uzzināja par svarīgu vēsti – otro Kristus atnākšanu uz šo Zemi – un izdarīja izvēli kristīties Septītās dienas adventistu draudzē. Šis nozīmīgais lēmums lika pamatu visai tālākajai dzīvei, kuru viņa vadīja, nesavtīgi kalpojot saviem līdzcilvēkiem.

No 1930. gada Jekaterīna dzīvoja Rēzeknes pilsētā. Kaut viņas dzīve bija materiāli pieticīga, ar vīru Staņislavu laulībā nodzīvoja garīgi bagātus un laimīgus 46 gadus (1932-1982). Desmit gadus Jekaterīna nostrādāja par sanitāri Rēzeknes slimnīcā, kā arī strādāja mūzikas skolā par apkopēju. Dzīvojot lielā bijībā pret Dieva baušļiem un dziļā mīlestībā pret tuvākajiem, viņi izaudzināja trīs savus bērnus par cilvēkiem, kas nesa un nes svētības sabiedrībai, kurā tie dzīvo. Vecāko dēlu Vili (atdusas nāves miegā), meitu Tamāru un jaunāko dēlu Jēkabu.

Dēli kļuva par Septītās dienas adventistu draudzes mācītājiem, bet meita Tamāra – par mācītāja sievu.

Vecmāmiņa piedzīvoja 6 mazbērnu un 5 mazmazbērnu nākšanu pasaulē. Vecmāmiņa Katja, kā visi viņu dēvēja, vienmēr dalījās, ka viņas ilgdzīvošanas noslēpums ir veselīgais dzīves veids, optimisms un pilnīga(!) uzticēšanās Dievam. Mājās nekad nebija strīdu, kliegzienu vai nesaprašanās.

Uzticoties Dievam, ģimene dzīvoja pilnīgā saskaņā ar Dieva gribu, izplatot brīnišķīgu iespaidu uz visiem apkārtniekiem. Jekaterīna vienmēr bija gatava mierināt, atbalstīt, un, ja nepieciešams, dot labu padomu tiem, kas pēc tā pie viņas vērsās. Pateicoties Katjas neviltotajai viesmīlībai, viņas dzīvoklī gandrīz katru dienu bija ciemiņi – dažāda gadagājuma draugi, radnieki, draudzes locekļi un paziņas. Viņas dzīvoklis bija atvērts ikvienam, kas vēlējās dalīties savās bēdās vai priekos, ikvienam, kas vienkārši vēlējās pavadīt kādu mirkli miera un mīlestības atmosfērā.

Ilgus gadus Rēzeknes draudze pulcējās pie Katjas dzīvoklī. Sākuma uz sabata dievkalpojumiem, vēlāk regulāri uz piektdienas lūgšanu vakariem un sestdienas pēcpusdienas sadraudzības vakariem. Ar savu dedzību, sirsnību un pastāvīgumu Katja ir devusi milzīgu ieguldījumu draudzes kalpošanas darbā. Neieņemot vadošus amatus, bet, vienkārši, mīlestībā kalpojot ikvienam, viņa visas dzīves garumā bija liels atbalsts daudziem un ir apstiprinājusi apustuļa Pāvila vārdus: „Turiet par lielu godu, klusi dzīvojot, darīt savu darbu un strādāt savām rokām...” (1Tes 4:11)

Esam pārliecināti, ka aizgājējās dzīve ir kļuvusi par patiesu liecību par dzīvo Dievu, jo Katjas raksturā un dzīvē bija redzams Jēzus raksturs.

Vecmāmiņa Katja iemīga nāves miegā ar stingru pārliecību, ka, Kristum atnākot otrreiz, uz Jaunās Zemes visi satiksies, lai nekad vairs nešķirtos!

Izsakot patiesu līdzjūtību Jekaterīnas Neikurs tuviniekiem, Septītās dienas adventistu Rēzeknes draudze

Katja jaunībā

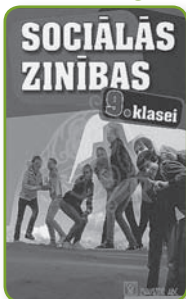
Kopā ar radiem un draugiem

Kopā ar dēlu, meitu un vedeklu 100 gadu jubilejā

Citu konfesiju ziņas

Pārskatīs grāmatu

Izglītības un zinātnes ministrs Rolands Broks mācību grāmatas “Sociālās zinības 9. klasei” izdevējam – izdevniecībai “Zvaigzne ABC” – nosūtījis vēstuli ar uzdevumu līdz 1. jūlijam ievietot mācību grāmatā psiholoģes Jolantas Cihanovičas paustajam viedoklim par homoseksualitāti alternatīvu viedokli.

Fonds “Moral Revolution” un baznīcu vadītāji atklātā vēstulē aicināja Ministru prezidentu Valdi Dombrovski un izglītības un zinātnes ministru izvērtēt psiholoģes Cihanovičas pausto viedokli par homoseksualitāti. Kā uzskata fonda “Moral Revolution” valdes locekle Natālija Lazukina, nav pamatojuma mācību grāmatā publicētajā intervijā paustajiem psiholoģes apgalvojumiem, ka “tagad ārsti uzskata homoseksualitāti par normālu seksualitātes aspektu”, “homoseksualitāte nav slimība”, “sabiedrībā ir 8%-10% homoseksuāli orientētu cilvēku”.

Atklāto vēstuli parakstījuši Romas katoļu baznīcas, Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas, Latvijas Baptistu draudžu savienības, “Prieka vēsts”, Septītās dienas adventistu draudzes, “Jaunās paaudzes” un citu reliģisko un vairāku sabiedrisko organizāciju pārstāvji, kā arī Rīgas domes Labklājības departamenta pārstāve Irēna Kondrāte, LPP/LC jauniešu organizācijas vadītājs Agris Ameriks un Saeimas deputāts Imants Parādnieks (VL-TB/LNNK).

Slaktiņš Ēģiptē

Pēc asiņainajām sadursmēm, kas maija sākumā Kairā izraisījās kristiešu un musulmaņu starpā, Ēģiptes varasiestādes arestējušas 190 cilvēkus, kuriem būs jāstājas militārās

tiesas priekšā, pavēstīja armija. Sadursmēs Kairas Imbabas rajonā dzīvību zaudēja 12 cilvēki un 232 tika ievainoti. Nogalināto vidū ir četri kristieši un seši musulmaņi. Vēl divu cilvēku identitāti nav izdevies noskaidrot, apliecināja Veselības ministrijas amatpersonas. Spriedze sākās, kad vairāki simti konservatīvās salafītu sektas musulmaņu sapulcējās pie koptu Svētā Menas baznīcas. Viņi protestēja pret to, ka šajā dievnamā pret savu gribu it kā tiekot turēta kāda sieviete, kas apprecējusies ar musulmani un tagad vēloties pāriet islāmā.

Pretējie grupējumi viens otru apmētāja ar akmeņiem un degmaisījuma bumbām, bija dzirdami šāvieni. Šai baznīcai, kā arī vēl kādam citam dievnamam un tuvīnajām ēkām pielaista uguns. Pagāja pāris stundas, līdz ārkārtas dienestiem izdevās iegūt kontroli pār situāciju.

Ēģiptes valsts vara ar “dzelzs dūri” sargās nacionālo drošību un izmanto terorisma apkarošanas likumus pret tiem kas izraisa nemierus, sacīja tieslietu ministrs Abdelazizs al Gins.

Dejas pret svētkiem

Vairāk nekā tūkstotis cilvēku Lielajā piektdienā pulcējās Frankfurtes centrā, lai protestētu pret likumu, kurš šajā dienā aizliedz dejas publiskās vietās. Vairākās Vācijas

federālajās zemēs joprojām spēkā ir likumi, kas aizliedz dejas publiskās vietās kristiešiem svarīgu svētku laikā.

Zaļo partijas Hesenes nodaļas jaunatnes organizācija sociālās komunikācijas vietnē “Facebook” ievietoja aicinājumu uz dejām Frankfurtes centrā. Policija vēsta, ka rātslaukumā jeb Rēmerbergā pulcējās aptuveni tūkstoš cilvēku. Vairums bija apģērbušies ar portatīvajiem atskaņotājiem ar austiņām, un tāpēc garāmgājēji varēja vērot lielu grupu klusumā dejojošu cilvēku, no kuriem daļa sejas slēpa aiz maskām.

“Valsts pienākums nav nodrošināt kristiešu rituālu ievērošanu. Frankfurtes pilsēta atsaucas uz Hesenes svētku likumu. Tas jāmodernizē, cik ātri vien iespējams,” teikts paziņojumā, kuru izplatījuši Hesenes Jauno zaļo līdzpriekšsēdētāji Kasima Čami un Benjamins Veiss.

Savukārt Hesenes un Nasavas luterāņu baznīcas pārstāvis Rogers Tēpelmans paziņojis, ka Lielās piektdienas mērķis esot pievērst uzmanību pasaules ciešanām. Arī Hesenes zemes iekšlietu ministrs Boriss Reins, kurš pārstāv konservatīvo Kristīgo demokrātu savienību (CDU) paziņojis, ka likums joprojām ir atbilstošs sabiedrības vajadzībām. Viņš norādījis, ka Hesene esot “kristīga, uz rietumiem orientēta” zeme. Tādējādi ir “svarīgi un pareizi”, ka te vissvarīgākajos kristiešu gada svētkos nav “trobeles cauru diennakti” (“Ramba Zamba rund um die Uhr”), piebilda Reins.

Garīdznieki un laulības

Anglikāņu baznīca nākusi klajā ar paziņojumu, ka turpmāk tiks rūpīgāk pārbaudīti laulību pieteikumi, lai mazinātu fiktīvu laulību slēgšanu.

Saskaņā ar jaunajiem noteikumiem tiem pāriem, kam viens no saderinātajiem nāks no valstīm ārpus Eiropas Ekonomiskās zonas (EEZ),

būs jāpiesakās laulības atļaujai. Savukārt garīdznieki tiek mudināti ziņot, ja rodas aizdomas, ka laulība tiek slēgta ar mērķi iegūt uzturēšanās atļauju Lielbritānijā.

Varasiestādēm arvien aktīvāk vēršoties pret fiktīvajām laulībām, līdz šim Lielbritānijā aizturēti jau 155 cilvēki. Kā skaidro Anglikāņu baznīcas pārstāvis, vien daži no aizturētajiem aizdomās turamajiem ir garīdznieki, bet pārējie ir salaulātie pāri un fiktīvo laulību organizatori.

Pērn septembrī par dalību līdz šim lielākajā Lielbritānijā atklātajā fiktīvo laulību organizēšanas grupējumā tika aizturēts 61 gadu vecs garīdznieks, kurš kādā baznīcā Anglijas dienvidaustrumu daļā četru gadu laikā salaulāja simtiem afrikāņu vīriešu un sieviešu no Austrumeiropas.

Bērnu zīmējumu izstāde no festivāla "Varavīksne-3"

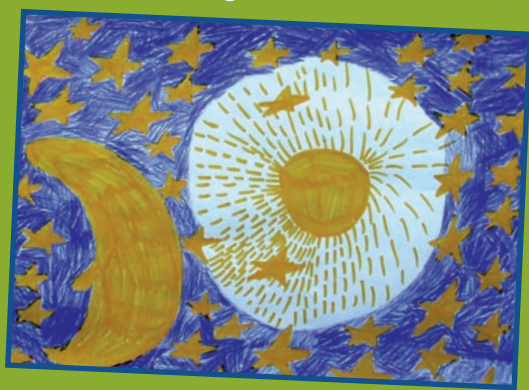
Ērgļu draudzes bērnu kopdarbs
UZTICĪBA

Elīza Jegorova 10 g.
"Jēzus paēdina 5000 vīru"

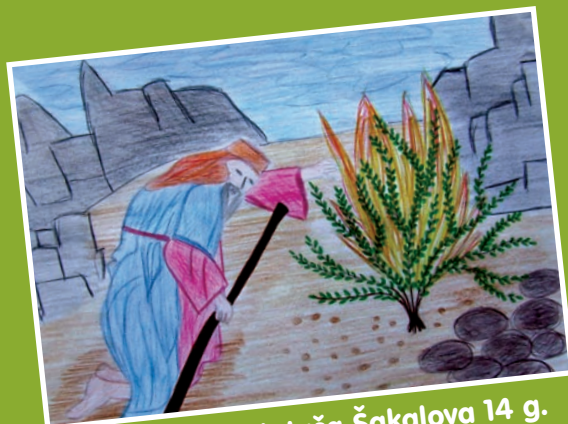
Santa Karčevska 12 g.

Santa Kirilova - 1. Mozus 1:16

Anrijs Karčevskis 10 g.

Nataša Šakalova 14 g.
„Dievs runā uz Mozu”

Valters Mazjūlis 8 g.

Amanda Sproģe 12 g.

Estere Muceniece 11 g.
„Kēniņiene Estere”

Filips Pavārs „Radīšana”

Emīlija Lūse 9 g.
„Jēzus dzimšana”